8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

A. BONNEAU

ȘEICUL FANTOMĂ

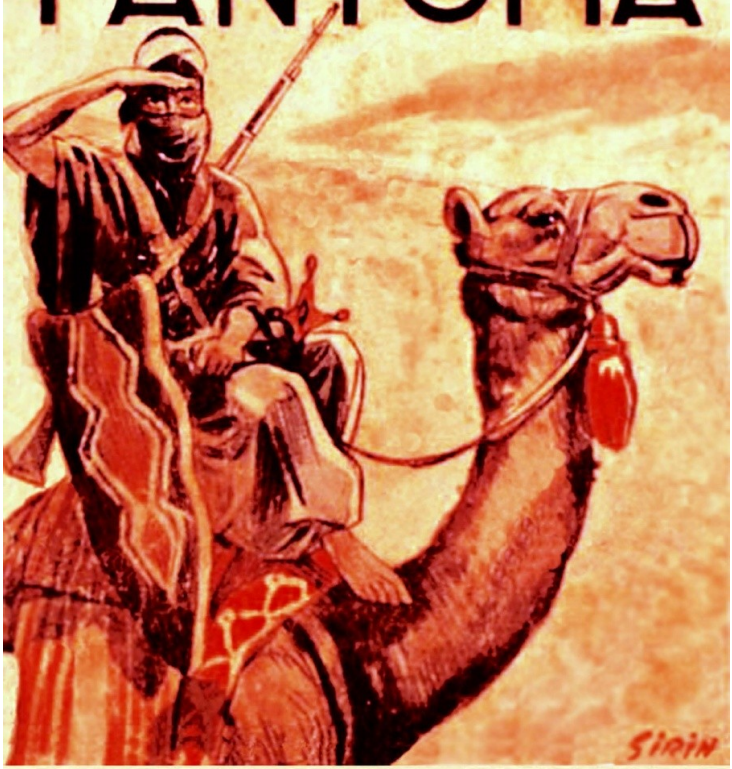

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

ALBERT BONNEANU

ŞEICUL - FANTOMĂ

Cuprins

CAPITOLUL 1. POSTUL DE LA IFERUAN.....3
CAPITOLUL 2. PANĂ LA MOTOR!.....11
CAPITOLUL 3. TÂLHARII DEŞERTULUI.....18
CAPITOLUL 4. ÎN GHIARELE AMENOKALULUI.....25
CAPITOLUL 5. DUBLĂ EVADARE.....32
CAPITOLUL 6. LOCOTENENTUL GUIBERT.....39
CAPITOLUL 7. O ÎNCERCARE CUTEZĂTOARE.....47
CAPITOLUL 8. DJINII INTERVIN.....54
CAPITOLUL 9. LIBERAREA.....62
CAPITOLUL 10. SFÂRŞITUL UNUI RENEGAT.....69

CAPITOLUL 1.
POSTUL DE LA IFERUAN

Permiteţi-mi domnişoară, să închin paharul pentru apropiata dv. fericire şi a camaradului nostru Guibert!

În sala cu pereţii văruiţi, unde orbitoarea lumină a soarelui saharian nu pătrundea decât potolită prin storurile lăsate, comandantul Laynel ridică paharul său de vin sclipitor ciocnindu-l uşor de paharul invitatei lui.

Elisabeth Maurannes înclină graţios din cap un surâs fin îi lumina obrazul bronzat, frumoşii ei ochi albaştri scânteiau de bucurie. Cu mâna stângă îşi aruncă înapoi o buclă rebelă a părului castaniu-roşcat, apoi, după ce mulţumise comandantului, se întoarse spre vecinul ei, un tânăr locotenent purtând uniforma Companiilor sahariene.

— În sănătatea şi fericirea noastră. Roger! declară ea cu simplitate. Pentru plăcerea de a ne regăsi cât mai degrabă cu putinţă în frumoasa noastră Franţă unde, trebuie să ne cununăm în curând!…

Aclamaţii camaradereşti întâmpinară acest toast rostit cu o voce care nu era lipsită de emoţie. Ofiţerii şi subofiţerii reuniţi în popota postului de la Iferuan, la hotarele nisipoase ale Air-ului, sărbătoreau împrejurarea fericită care făcea să se regăsească, pentru câteva ore numai, doi logodnici, Elisabeth Maurannes şi camaradul lor de arme locotenenta! Roger Guibert.

Timp de câteva clipe nu se auzi decât clinchetul paharelor ce se ciocneau, în timp ce Gana, ordonanţa tuaregă a comandantului, punea în tăcere ceştile de

cafea.

În sfârşit, comandantul rupse cel dintâi tăcerea:

— Aşadar, e hotărât lucru, domnişoară Maurannes, că vreţi să plecaţi când s-o înnopta?

— Da, comandante, de cum s-o înnopta plecăm, tata şi eu.

Max Maurannes, singurul civil care participa la agapa aceasta, confirmă cu un semn din cap spusele fetei lui:

— Am de încheiat o afacere importantă la Zinder, comandante. E o tranzacţie care nu îngăduie nicio întârziere... E vorba de cumpărarea unor concesiuni în condiţii totul excepţionale. Voiajul acesta l-am întreprins anume pentru asta, dar Iferuan găsindu-se în drumul spre Zinder, m-am hotărât să iau şi pe fiică-mea cu mine şi să ne oprim la postul dv., pentru motive sentimentale pe care nu am nevoie să vi le explic.

Faţa aspră a comandantului, încadrată de» o barbă roşcovană deasă, se lumină de im zâmbet mucalit:

— Guibert e un muritor fericit... Este, cred, întâiul ofiţer căruia logodnica a venit să-i facă vizită la tir. Nu ne plângem şi nu suntem nicidecum geloşi de el! Surâsul domnişoarei Maurannes a venit să însenineze drăgălaş existenţa noastră monotonă de străjeri ai deşertului!

— Vă plictisiţi pe-aici, probabil, comandante? nu putu să se reţină să-ntrebe fata aplecându-se către colonelul ce-i şedea de-a stânga.

— Să mă plictisesc?... Nicio secundă domnişoară! protestă cu grabă Laynel. Dacă aţi şti ce satisfacţii ne procură pusti imensă, oamenilor mei şi mie... Cât de departe suntem de sterpele agitaţii ale unei lumi pretinse civilizată în care neliniştea şi turburarea domnesc prea adesea ca stăpâni suverani!

Îmi pare aşa că noi ăştia de-aici trăim pe o altă planetă... Şi daţi-mi voie să vă spun, domnişoară Maurannes, că oricât de fermecător ar fi surâsul dv., oricât de dulce se anunţă existenţa ce o pregătiţi fericitului nostru camarad, nu-l puteţi totuşi împiedica, la

anumite răstimpuri, să nu se simtă prins întreg de nostalgia deşertului.

De altminteri, Guibert nici n-ar putea să facă excepţie la regulă. Când a cunoscut cineva nopţile de veghe sub cerul înstelat, în inima acestei Sahare sălbatice nu le mai uită niciodată!... În epocile turburi şi vitrege ale vieţii, ţi le reaminteşti cu o limpezime extraordinară. Cine a trăit în meleagurile noastre, pricepe imboldurile ce mânau şi însufleţeau pe apostolii deşertului, pe oamenii ca Foucauld şi Laperinel...

Elisabeth şi tatăl ei se simţeau adânc mişcaţi de accentul de sinceritate ce vidra în momentul acela în vocea gazdei lor.

Privirile lor admirative stăruiau pe silueta mândră a acestui bărbat. Comandantul Laynel aparţinea rasei eroilor cuceritori de oaze şi străjeri ai deşertului, care dăduseră Franţei acel imens imperiu în nordul Africii.

Totuşi, fata încetă cea dintâi să observe pe şef, căci simţea o mână ce-i strângea stăruitor pe a ei, — Roger se apleca spre ea.

Locotenentul avea şi el înfăţişarea acestor vajnici eroi; deşi nu avea decât douăzeci şi cinci de ani, părea să aibă buni treizeci; o fină mustaţă brună îi umbrea buza. Purta cu mlădiere tunica de pânză kaki, tenul cărămiziu al chipului său dovedeau că patrulele şi veghile lui prin pustie trebuie să fi fost pe cât de lungi, pe-atât de dese.

Cu toate astea, în clipa aceea, Roger îşi uita cu uşurinţă de acea nostalgie a Saharei de care pomenise adineauri şeful său, acum părea a nu vedea decât pe Elisabeth...

Erau logodiţi de şase luni abia, şi aştepta dintr-un moment într-altul mutarea într-o garnizoană a metropolei; totuşi, apariţia neaşteptată a logodnicei lui în plin deşert fusese pentru el o plăcută surpriză... Fata sosise în ajun cu taică-său şi un şofer negru, credinciosul Sala. Veniseră de la postul Timisao, ultima lor etapă, cu un automobil de curse, închis ultra-modern. Şi sosirea asta pe neaşteptate rupea monotonia vieţii de post, toţi fuseseră încântaţi să

mai poată vorbi puţin despre Franţa cu marele industria şi cu fiica lui.

Dar, vai! orele alergau cam repede pe cadranul pendulei atârnate în peretele din sala cea mare, în faţa unei hărţi a Saharei pe care pistele se vedeau trase cu creionul roşu.

Fără să se sinchisească de privirile cu care îl observau camarazii, Roger nu se sătura să tot soarbă din ochi. Pe logodnica lui care venise, inimoasă, să-l vadă în mijlocul nisipurilor.

Într-adevăr, de la începutul mesei locotenentul ştia că d. Maurannes ar fi preferat s-o lase pe Elisabeth la Alger, dar fata se răzvrătise cu atâta tărie că industriaşul la urma urmei trebui să cedeze. Călătoria de altfel fusese fără incident. Automobilul se ţinuse minunat, parcă zbura pe marile şosele ale Franţei. Elisabeth păstra admirabile amintiri din călătoria asta. Nu mai contenea să se felicite de hotărârea ei.

Vocea tare a comandantului întrerupse totuşi convorbirea duioasă a celor doi tinerei. Laynel aplecându-se spre industriaş îi declară:

— Ţin să vă spun, domnule Maurannes, că *mehariştii*[1] mei sunt cu totul la dispoziţia dv., ca să vă escorteze în cursul acestei ultime etape, de-aici până la Zinder.

Celălalt ridică neîngrijorat din umeri:

— Vă mulţumesc din suflet pentru binevoitoarea dv., ofertă, comandante, dar o să ne terminăm voiaj ul toţi trei aşa cum l-am început. Pân-aici n-am avut să mă plâng de niciun atac!... Măcar că unii susţin că Sahara este ţara în care toţi *rezzii*[2] îşi fac de cap!... Exagerează desigur!

Un sfat bun, domnule Maurannes: atingeţi un subiect în privinţa căruia nu trebuie niciodată să glumeşti... Aţi auzit cumva vorbindu-se de Şeicul-Fantomă?

— Vorbiţi fără-ndoială de vreun Roman de Aventuri? insinua industriaşul zâmbind.

[1] Călăreţi pe dromadere iuţi.

[2] Tâlhari.

— Nu este vorba de fantezii de romancier, ci de o teribilă realitate. Şeicul-Fantomă sau Tuaregul-Fantomă cum i se mai zice, există ca mine şi ca dv. Nu este vorba de vreun duh sau de vreo stafie ci de o făptură în carne şi oase care ne dă în vremea din urmă tare mult de furcă.

— Înţeleg, întâmpină tatăl Elisabethei, cu toate astea dacă acest Tuareg, ori Şeic nu este un Duh, un Djin cum zic tuaregii, de ce-l dăruiţi cu un calificativ atât de... fantomatic?

— Pur şi simplu pentru că omul acesta e un şef prădalnic foarte isteţ care cunoaşte admirabil pustia. E informat de mişcările noastre prin iscoadele lui cu o regularitate care te scoate din sărite. Până acum a reuşit totdeauna sa ne alunece printre degete!... Măcar că ofiţerii mei şi eu am jurat de multă vreme să-l înhăţăm.

Un murmur de aprobare întâmpină cuvintele acestea al şefului; o expresie hotărâtă pe chipurile celor zece - doisprezece ofiţeri adunaţi în jurul mesei.

Dar comandantul continuă:

— Nu se cunoaşte numele acestui Pirat al Deşertului care face să se vorbească atât de des de el în sectorul nostru, de şapte luni încoace, dar blestematul ştie să lucreze! Câte caravane nu au fost jefuite de ceata lui, câte cadavre ale victimelor lui nu acoperă nisipul pustiei! numai Dumnezeu ştie! De aceea nu ştiu cum să vă sfătuiesc mai stăruitor să fiţi prudenţi... Nu uitaţi că aveţi cu dv. şi pe fiica dv., domnule Maurannes.

— Primejdia pe mine nu mă sperie, comandante, se grăbi să întâmpine cu mândrie Elisabeth care păru a asculta cu mare interes cele spuse de Laynel.

— Curajul nu trebuie să excludă prudenţa, domnişoară, asta e regulă chiar şi la noi. Militarii, răspunse comandantul. Pân-aci. Şansa v-a favorizat, dar ştiţi ca şi mine că, în orice întreprindere, trebuie totdeauna să ţii socoteala de intervenţia neprevăzutului. Spre marea mea părere de rău, nu pot pentru moment, până la primirea de noi ordine, să mă despart de Guibert, dar dacă vreţi vă

dăm de însoţitori câţiva meharişti *Şaamba*[3] care ar putea să vă fie de mare folos.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru propunerea dv. Comandante, dar fata mea are dreptate, hotărî Maurannes. Putem ajunge la Zinder fără teamă prin propriile noastre mijloace. Şoferul meu Sala e voinic, iar cât despre mine nu m-au răzbit încă bătrâneţile... Şi apoi, suntem înarmaţi pentru toate împrejurările. Închipuiţi-vă, avem chiar şi o mitralieră! Drumul până la Zinder nu va fi pentru noi decât o simplă plimbare.

Elisabeth sprijini spusele tatălui său printr-un semn din cap. Dacă Roger ar putea să-i însoţească o bucată de cale, nu vedea nevoie să ducă cu ei o escortă călare a cărei prezenţă nu putea decât să încetinească mersul automobilului.

— Comandantul are dreptate, obiectă totuşi tânărul locotenent; aţi face mult mai bine să luaţi măsuri de prevedere. Ştiu din experienţă că partea asta a deşertului în care vă aventuraţi după căderea nopţii, nu e sigură.

— N-avea grijă, Roger, o să ştim foarte bine să ne descurcăm singuri, papa, Sal şi eu. Şi apoi, neprevăzutul, într-o călătorie e totdeauna amuzant!

Fata surâdea, descoperind nişte dinţi strălucitori, dar perfecta ei siguranţă nu părea să fi convins nici pe logodnicul ei, nici pe comandant, nici pe ceilalţi militari de faţă.

— Băgaţi de seamă, domnişoară, stărui Laynel nu se străbate Air-ul aşa cum ai porni o partidă de tenis, mai ales că, pentru a merge mai repede, aveţi de gând să ocoliţi Agades-ul.

Prudentele sfaturi ale comandantului şi ale comesenilor nu reuşiră însă să biruie încăpăţânarea celor doi călători; se părea că industriaşul şi fiica lui făcuseră din această străbatere a Air-ului o chestiune de amor propriu.

Maurannes declară:

— De trei ori până acum am traversat Sahara,

[3] O populaţie africană.

comandante; de trei ori am făcut călătoria fără cel mai mic incident. Dracu nu-i aşa negru cum îl zugrăveşte lumea. Garantez că vom ajunge cu bine.

Industriaşul vorbea pe un ton atât de hotărât, că ofiţerii nu mai căutară să-l contrazică.

După ce băură cu toţii cafeaua, fiecare se întoarse la postul său.

Comandantul plecă împreună cu Maurannes, lăsând pe cei doi tineri aşezaţi unul lângă altul. Închizând uşa sălii de mâncare, schimbară o privire complice. Şi încurând, mână în mână, Roger şi Elisabeth putură schiţa din nou frumoase planuri de viitor.

Minutele se scurgeau repede... Locotenentul nu mai vedea nimic afară de vecina lui. Decorul bine cunoscut al postului, dogorât de razele soarelui, părea pierdut în depărtări, numai frumoşii ochi albaştri ai tinerei fete păreau să-i reţină privirile; două mâini se strângeau cu putere.

— De azi în trei săptămâni, foaia mea j., personală va fi ajuns cu siguranţă la: Iferuan, o asigura locotenentul. Şi atunci am să plec de-aici... Am să viu să ne întâlnim la Alger... Tu ai să fii acolo, nu-i aşa?

Elisabeth dădu afirmativ din cap:

— Da Roger, sigur că am să fiu... am să te aştept acolo şi-o să ne-mbarcăm împreună pentru Franţa... Şi după zile, vom profita de concediul tău şi ne vom căsători în bisericuţa din Auvergne în jurul căreia am copilărit... Căci noi doi ne-am cunoscut din totdeauna iubitul meu... Ce mult e de când a încolţit în sufletele noastre planul acesta de căsătorie care, trebuie să lege familiile noastre atât unite încă din trecut.

— Dar pentru ca totul să meargă pe dorinţa noastră, Elisabeth, ar trebui să te arăţi prudentă!

Ofiţerul aducea iar vorba de chestia care preocupase tot grupul la sfârşitul mesei.

Zeflemistă, fata îl ameninţa drăguţ cu degetul:

— Uf, şi tu! Să nu mai te-auz vorbind de asta. Încă nu-

mi eşti soţ şi stăpân, domnule ofiţer!... Lasă-mă să-mi înmormântez în pace viaţa mea de „fată bătrână”! Gândeşte-te că nu-mi mai rămân decât câteva săptămâni de „independenţă”. Lasă-mă să mă folosesc din plin de ele, să-mi fac de cap!

Tonul iubitei lui deşi glumeţ, se arăta atât de hotărât, încât Guibert mai bătu capul. Nu voia cu niciun preţ să displacă, să pară sâcâitor dragei lui, dar lunga convorbire ce mai urma între ei şi care avea nimic de-a face cu pustia care învăluia din toate părţile pustiul, nu izbuti totuşi să-i risipească deplin bănuielile ce-l frământau.

Gândul la Şeicul-Fantomă îi revenea mereu.

CAPITOLUL 2.
PANĂ LA MOTOR!

— La revedere, Roger!

— Cu bine, Elisabeth… Ne regăsim în curând la Alger.

— *Inş'Allah!…* Să dea Dumnezeu, cum zic bunii noştri prieteni Şaamba. În orice caz nu ne prea duce grija… O să meargă totul strună, o să vezi!

Automobilul se avânta cu hotărâre prin deşert. După plecarea din postul Iferuan unde comandantul Laynel, ofiţerii şi oamenii lor uraseră călătorie bună simpaticului trio, Roger ţinuse să mai însoţească maşina, împreună cu patru meharişti, până la oarecare distanţă. Acum îşi lua rămas bun, rechemat la post de cerinţele datoriei.

Timp de câteva minute, mai întorcea mereu faţa înapoi, agitând stăruitor cu mâna, batista.

În lumina lunii pline care inunda deşertul cu razele ei palide, ea zărea destul de lămurit pe ofiţer cocoţat călare pe *mehariul* lui. Roger avea o înfăţişare mândră în *djellaba*[4] lui; picioarele goale, numai în sandale ieşeau din pantalonul şalvar arăbesc; purta chipiul dat uşor pe urechea dreaptă… Ceva mai înapoi, meharistii lui aşteptau neclintiţi ca nişte stane în lună. În, zadar ai fi căutat să ghiceşti pe feţele bronzate şi netulburate ale acestor *Şaamba* impresia ce deşteaptă în ei pornirea asta prin primejdioasele singurătăţi ale şirului, încă vânturate de numeroşi „razzu". Aşteptau, ţepeni în ilicele lor de pânză gri cu şireturi; sub humusurile negre şi albe care-i

[4] Haina arabă cu găitane.

acopereau, se întrevedeau brâiele roşii ce le încingeau mijlocul. Purtau toţi în cap câte-o *seşia* (fes) înfăşurată cu un ştergar alb în chip de turban indian; pe piepturile lor se desfăşurau curelele cărămizii în formă de V de care erau prinse cartuşierele.

Se auzi o comandă surdă. Roger întinse braţul drept… Toţi patru Şaamba îşi întoarseră brusc cămilele. În mai puţin de două minute, cei patru indigeni şi ofiţerul lor porniseră, mistuindu-se în noapte.

Elisabeth, în maşină, porunci cu o voce limpede lui Sala de la volan:

— Acum, viteză!

Industriaşul şedea în fund la stânga mitralierei închise în învelitoarea ei neagră, alături de geamantanele şi bagajele puse teanc.

Şi din nou cântul motorului se înteţi prin noapte turburând impresionanta pace a deşertului. Automobilul turistic depărta în direcţie opusă acelei care o luaseră mehariştii. Sala, negrul, conducea maşina cu o mână dibace. Simţind că o furnică frigul, Elisabeth îşi strânse mantaua în jurul trupului. Sufla din pustiu un vânt rece, contrastând puternic cu zăpucul aproape tropical care-i moleşise toată ziua. Dar Maurannes şi fiica lui ştirii de mult că aceste salturi subite de temperatură erau dese în Sahara; se prevăzuseră deci cu cele trebuitoare, preferând această călătorie de noapte în locul celei de zi mult mai istovitoare sub asaltul necontenit al soarelui neîndurător.

Maşina îşi urma calea, farurile ei luminau întinderea şeasă şi nisipoasă, presărată ici colea cu pietre rotunde. Praful pe care-l ridicau în vârtejuri roţile se cernea prin razele conurilor luminoase ale farurilor.

Călătorii aveau acum senzaţia că se aventurau printr-o ţară ideală. Pe cerul limpede scânteiau miriade de stele… Calea laptelui îşi întindea trâmba vălului alburiu, în timp ce pietroaiele din ce în ce mai numeroase vesteau apropierea Hammadei, ţinutul muntos care avea să ia

locul nisiposului Erg, deşertul cel vast.

Şoferul negru Sala, învesmântat tot în alb, continua să conducă observând cu atenţie pista. Singurătăţile pustiei îi erau de mult timp cunoscute, se simţea prin ele ca la el acasă, cu toate astea nu-şi putea stăpâni acum oarecare nelinişte... Ca toţi semenii săi, Sala, de neam *şaambi,* este din fire destul de superstiţios. Negrul cunoştea demult legendele care se transmiteau din gură în gură... Ştia că Djinii, adică duhurile rele bântuiau adesea regiunile pustii ale Air-ului.

Şi, în curând, nu-şi putu înăbuşi o exclamaţie de surprindere.

— Ei, ce-i cu tine, Sala?... De ce opreşti aşa din senin maşina?

Şoferul într-adevăr frânase stopând, iar când industriaşul, contrariat, se aplecă din dos spre el, el întinse mâna:

— Uită-te *sidi!*

Elisabeth şi taică-său îşi dădură numaidecât seama de emoţia ce sugruma în momentul acela pe şoferul lor;

Sub razele orbitoare ale farurilor maşinii, zăcea impresionant, un schelet. Osemintele albite se desprindeau lucind pe nisip. Craniul cu găoacele ochilor goale părea a rânji şi a se boldi la cei trei drumeţi din maşină.

Sala fu cuprins curând de un tremurici ce nu şi-l mai putu de fel ţine în frâu.

— Ei, ce mare lucru e? interveni industriaşul. Întâia dată dăm de ud: schelet $| în cale prin Sahara?

Degeaba sprijinea şi Elisabeth pe tatăl ei în stăruinţele liniştitoare ale acestuia negrul rămânea profund turburat. Mâna; îi rămânea lot agitată de un tremur nervos.

— Dacă-i aşa, treci în locul meu, declară fata. Am să conduc eu!

Cuvintele acestea, rostite cu o voce hotărâtă, reuşiră a birui, în sfârşit, spaima ce stăpânea pe Sala:

— Nu-i nevoie, sida... Sala mai conduce!

— Ei, atunci hai! Suntem grăbiţi. Trebuie cu orice preţ să ajungem la Zinder până-n zori.

Şoferul apăsă pe demaror. Automobilul îşi reluă mersul, dar fata îşi putu da seama că, cu tot frigul pătrunzător, sudorile brobonau obrazul vecinului ei. Neliniştit, ciulea mereu urechea, dar numai cântecul motorului stăruia în pacea largă. Călătoria continua între dunele care ondulau primprejur.

— Linişteşte-te odată, omule, îl îmbărbătă industriaşul. Dacă poznaşii tăi de Djini s-ar apuca să ne caute pricină, avem aci cu ce să le dăm de hac. Ai să vezi cu câtă grabă au să-şi ia tălpăşiţa. Şi Maurannes arăta spre mitralieră. Până acum n-avuseseră prilej să se folosească de teribilul instrument, dar el ştia care-i era puterea şi Elisabeth se întărea tot mai mult în convingerea că temerile comandantului şi ale logodnicului ei erau lipsite de temei, Privirile ei se desfătau din nou de decorul nocturn de care nu se mai sătura, acum când alarma trecuse.

Se scurseseră câteva minute, industriaşul aprinse un proiector pe care-l avea adaptat la automobil, şi-i plimba razele de fiecare latură a pustiei ce străbăteau.

Călătorii părură atunci a observa că terenul se transforma tot mai mult. Dunele se făceau din ce în ce mai rare... Locul nisipului îl luau acele grămezi pietroase ale Hammadei.

Pietrele scrâşneau sub roţi iar peste tot în urma vehiculului rămâneau largile lui întipărituri paralele.

Ici colo se iveau, asemenea unor străji uriaşe, nemişcate, enorme stânci, sculptate ciudat de acţiunea vânturilor. Şi încă de pe acum se puteau deosebi, punând barieră orizontului, primii munţi, atât de diferiţi prin aspectul lor, de monotonele şi prea regulatele dune.

Sala conducea mereu, dar nu părea că apariţia acestui nou decor sub razele, proiectorul ui să contribuie a-i linişti frica ciudată ce-o manifestase mai înainte. Dimpotrivă. Ţinutul munţilor Air-ului nu era oare tocmai regatul ales al Djinnilor, al vampirilor misterioşi care sugeau de la

distanţă sângele neprevăzătorilor, care se încumetau prin aceste singurătăţi?

În mintea lui înfrigurată, negrul evoca vechile legende pe care le povesteau cu fior tainic acei *makerito* sau vrăjitori tuaregi, pe care unii *şaamba* îi socoteau atotştiutori şi atotputernici prin descântecele lor.

Elisabeth şi taică-său nu spuneau nimic. Nu împărtăşeau, nici vorbă, temerile vecinului lor negru, dar vederea acestui sălbatic decor le amintea prudentele recomandări ale comandantului şi ofiţerilor din Iferuan.

Pe măsură ce grupele de stânci se profilau mai numeroase, fata pricepea că aceasta trebuia să fie regiunea visată pentru a întinde o cursă. În munţii de cari automobilul se apropia tot mai mult, crăpăturile şi văgăunile erau fără număr, tâlharii deşertului trebuiau să găsească acolo adăposturi sigure. Natura chinuită a acestui teren le înlesnise să scape de urmăririle îndărătnice ale mehariştilor ce făceau poliţia acestor teritorii.

Şi Elisabeth începu a se gândi, tot contemplând sălbăticia priveliştii, la misteriosul bandit de care comandantul şi logodnicul ei aduseseră vorba mai înainte… Şeicul-Fantomă!…

Abia în faţa acestor misterioase întinderi, ce le învăluia cu ochii şi cu gândul, fata înţelegea toată importanţa covârşitoare ce puteau lua aceste poveşti cu briganzi asupra spiritului caravanierilor.

Cu toate astea, ea în zadar se silea să desluşească vreo umbră suspectă prin apropiere. Doar că stâncile ce-i apăreau, luau câteodată forme bizare de animale monstruoase, chincite la pândă sau culcate.

Un vânt aspru sufla într-una… dar ea îşi oferea bucuroasă obrajii mângâierilor brizei, respirând din plămânii plini aerul viu şi sănătos, care o despăgubea plăcut de temperatura năbuşitoare a dimineţilor şi după amiezilor petrecute în pustie.

— E frumos, nu?… E minunată, nu, această splendidă

noapte tropicală luminată de lună?

Fata, care se întoarse înspre industriaş, îi arăta luna, roşie de tot, care apărea deasupra munţilor ce se vedeau vag în direcţia Sud-Est.

Dar glasul tremurător al lui Sala întrerupse repede comentariile admirative ale lui Maurannes şi ale fiicei lui.

— Djinii vărsat sânge pe lună, bâlbâi negrul. Gata, noi nu mai putem ajunge la Zinder!... Asta semn sigur de nenorocire şi primejdie...

— Eh, băiete, devii plictisitor de tot! i-o tăie scurt industriaşul, scos din răbdări. Dacă am fi prevăzut că ai să ne faci comediile astea în ultima parte a călătoriei, ne-am fi lipsit de tine şi ne-am fi îngrijit de un şofer care dârdâie mai puţin şi-şi vede mai bine de treabă. Cu toate astea tot tu ne-ai dus cu destulă pricepere anul trecut, când am făcut întâia noastră călătorie prin Sahara.

— Da, sidi, spuse negrul. Dar tu mers atunci la Gao şi Niger; acuma merge la Zinder şi prin ţara de la Djini! Asta altceva este!

— Dracu să-i ia pe Djinii tăi! Dacă ai şti ce puţin ne sinchisim de ei! Astea-s prostii, bune numai ca să sperii cu ele copiii şi babele!

Industriaşul căuta zadarnic să scoată frica din negrul lui, nu era chip să-i redea însă calmul şi seninătatea de la începutul călătoriei; când şi când îl surprindea aruncând ochii cu neîncredere în direcţia munţilor; dintr-acolo se aştepta el să se năpustească primejdia asupra maşinii şi celor ce şedeau în ea.

— Haide-hai, niţel curaj! interveni din nou Elisabeth. Dacă o duci tot aşa, trec eu la volan în locul tău. Cum poate fi un om atât fricos!

Sala, cu faţa scăldată în sudoare, era să protesteze din nou, când, brusc, motorul se opri.

O zguduitură uşoară făcu pe fată, care sta în picioare, să recadă iar în perne.

— Ei, ce mai e şi asta?

Şoferul nu răspunse, se căznea să pornească din nou

maşina; în sfârşit scos din răbdări, scoborî şi începu să inspecteze cu de-amănuntul motorul. Elisabeth schimbă o privire neliniştită cu taică-său. La urmă, Maurannes nu mai putu şi se dedu jos să vază ce face negrul.

— Maşina oprit! declară negrul ridicând capul din umeri.

— Negreşit, asta am văzut-o şi noi... Dar care e cauza penei? O să putem fără-ndoială să reparăm îndată? trebuie înlocuit vreun pneu, vreo bujie? Răsuflă undeva rezervorul cu benzină?

După o nouă cercetare, tatăl Elisabethei îşi putu da seama că nu era vorba de niciuna din toate astea. Făcu un gest de mirare către fata care sărise şi ea jos| din automobil şi care aştepta, îngrijorată, aproape de ei.

Atunci Sala declară simplu:

— Djinii oprit tomobil! Acuma noi pierdut!... *Inş'Allah!...*

CAPITOLUL 3.
TÂLHARII DEŞERTULUI

Industriaşul se mulţumi să ridice din umeri la aceste cuvinte ale şoferului:

— În loc să stai şi să bălăbăneşti din braţe, mormăi el, ai face mai bine să mă ajuţi aici... Fără îndoială că trebuie să fie o chestie de mică însemnătate. Un simplu grăunte de praf poate provoca o pană. Scoate-ţi halatul, îmi scot şi eu haina. O să ne întindem sub automobil... Zabeth, dă-mi lampa electrică de buzunar.

Fata se grăbi să întindă tatălui ei obiectul cerut; peste două minute, cei doi bărbaţi se strecurară anevoie sub maşină şi se pregăteau s-o inspecteze cu de-amănuntul ca să descopere cât mai degrabă motivul acestei pane, cât se poate de rău venite.

Timp de un sfert de oră se străduiră fără succes. Nemişcată, aplecată spre cei de sub maşină, Elisabeth le adresa uneori o întrebare scurtă.

Ea nu le vedea decât picioarele trecând dincoace de scară. Cei doi bărbaţi făceau sforţări să inspecteze cu de-amănuntul fiecare piesă dar nu dăduseră încă de nimic anormal, şi de aceea chiar, Sala nu se putea opri să nu repete în câteva rânduri:

— Asta, Djinnii cu sigur! Djinnii schimba în apa benzină care se umfla la radiator...

Elisabeth tocmai voia să protesteze încă împotriva cuvintelor absurde ale prea credulului Şaambi, când, deodată, i se păru că surprinde aproape de tot de acolo un fel de fâşâit uşor.

Surprinsă, se ridică, apoi se întoarse.

Abia privi înapoi că-i scăpă o exclamaţie speriată.

— Ce-i, fată, ce s-a întâmplat? întrebă industriaşul, tot vârât sub maşina lui.

— Bagă de seamă, tată!... Tuaregii!... Ne înconjoară.

— Nu-i cu putinţă!

Cu mare greutate Maurannes începu să se retragă de sub automobil.

Nemişcată, Elisabeth constată că vreo douăzeci de siluete se ridicau acum în cerc, înconjurând locul unde automobilul fusese oprit de pana asta fatală. Tuaregi, călare pe cămilele lor, aşteptau, nemişcaţi, păstrând o tăcere impresionantă.

Noii veniţi trebuie să fi fost foarte abili de putuseră ajunge la o distanţă atât de mică de călători, fără a le atrage măcar atenţia. Interesaţi numai şi numai de starea motorului lor şi de căutarea pricinilor penei, cei doi bărbaţi şi tânăra fată nu-şi dăduseră seama de apropierea siluetelor Suspecte care înaintau fără zgomot, tiptil, pe suprafaţa deşertului.

Şi acum se pomeniseră înconjuraţi de toate părţile de meharişti, a căror atitudine, de la prima ochire, nu făcea o impresie câtuşi de puţin liniştitoare.

În sfârşit, Maurannes reuşi să se ridice în picioare, mormăind. Zări, la rândul lui, pe nomazi. Ridicând braţul drept, voi să dea a înţelege ciudaţilor săi vecini că dorea să întreţină cu ei relaţii amicale. Dar o voce răsună la o mică distanţă.

— Nicio mişcare! Sunteţi prizonierii noştri!...

Omul, unul din mehariştii care înconjurau pe călători, se exprimase în franţuzeşte, cu un uşor accent străin, şi Maurannes îşi putu de seama că era vorba de un om înalt la stat, călare pe o cămilă albă.

Nomadul era îmbrăcat ca toţi ceilalţi Tuaregi; purta un pantalon şi un surtuc de stofă albastră, capul îi era acoperit cu un văl sau litham, picioarele goale şi bronzate îi erau încălţate cu sandale. Un scut de piele de căprioară

atârna de şea. Ca arme, purta o carabină în bandulieră, şi, înfipt în brâu, paloşul atât de caracteristic al Tuaregilor, cu lamă lungă şi mânerul în formă de cruce.

Dar industriaşul nu zăbovi mult cu contemplarea acestor adversari neprevăzuţi ci se şi trase înapoi, silindu-se să ajungă la mitralieră. Învelită în tocul ei, teribila armă era gata de tot şi putea, de-o întorcea numai pe fusul ei, să reziste cu izbândă împotriva atacurilor ce puteau veni din partea tâlharilor deşertului.

Dar fără îndoială că Tuaregii ghiciseră intenţiile Francezului. Se auzi un şuierat. O lance atinse mâneca lui Maurannes şi se înfipse adânc în caroseria automobilului.

— A doua oară, ţintim mai bine! stărui şeful tuareg cu glas ameninţător. Am spus adineauri că vă interzic să faceţi cel mai mic gest!... Trebuie să vă supuneţi. Sunteţi de acum încolo în puterea mea!...

Industriaşul înţelese că ar fi zadarnic lucru să protesteze şi să reacţioneze. Dibăcia de care dăduse dovadă unul din lăncierii tuaregi arăta că noii veniţi nu vor şovăi să-l doboare la cea mai mică încercare de rezistenţă din partea lui.

— Dar bine, ce doriţi? întrebă Maurannes furios.

— N-am de dat socoteală... Să vă fie de ajuns să ştiţi că sunteţi în puterea Şeicului-Fantomă!

— În puterea Şeicului-Fantomă!

Maurannes repetase maşinal cuvintele pe care i le spusese şeful tâlharilor pustiului. Îşi dădea seama, dar puţin cam prea târziu, cât fusese de imprudent să se avânte astfel cu fiica lui şi cu Sala, în plin deşert.

Acum nu mai putea da înapoi. Venise să se arunce cu capul înainte în capcana pe care i-o întinseseră Tuaregii.

De un timp încoace, mehariştii trebuie să fi surprins prezenţa automobiliştilor prin pustiu. Nu le fusese greu să-i urmărească de destul de departe, la lumina farurilor care le arăta pista urmată şi direcţia pe care apucau. Apoi, de cum se întâmplase pana, ştiuseră să profite de minune de prilejul acesta şi de lipsa momentană de

atenţie a Francezilor.

Acum Tuaregii erau stăpâni pe situaţie.

— Bagă de seamă! încercă totuşi să obiecteze industriaşul. Mehariştii din Iferuan sunt prietenii noştri! Dacă dispariţia noastră va fi observată, vor căuta să ne găsească!... Veţi suferi cu toţii o pedeapsă crudă!

Ameninţarea nu păru să atingă câtuşi de puţin pe nomazi. Şeicul-Fantomă ridică ironic din umeri.

— Mehariştii de la postul Iferuan sunt numai nişte câini urlători, răspunse el cu vocea lui cea mai calmă. De câteva rânduri s-au aruncat în urmărirea noastră. N-au izbutit niciodată să ne ajungă şi să ne prindă.

Maurannes ştia foarte bine că astea nu erau vorbe goale; aflase prin comandant cât era de greu de prins haiducul nisipurilor şi câte detaşamente se cheltuiseră fără de izbândă, în numeroasele raite făcute pentru a lua prizonier pe Şeic cu întreaga lui bandă de meharişti rebeli şi prădalnici.

— Nu te grozăvi! protestă el, totuşi... Dac-aşi fi în locul tău, m-aş teme. Norocul se întoarce...

— Şeicul fantomă nu ştie ce-i frica, întâmpină haiducul cu dispreţ. El este singurul amenokal al Airului care îndrăzneşte să ţie piept mehariştilor stârnirii străine. Nu e departe timpul în care va putea distruge şi mătura toate posturile care-l împiedică să facă el aci legea, el şi cu toţi credincioşii lui voinici!

— Desigur jefuirea caravanelor, asasinarea drumeţilor, asta-i legea ta!... Dă-mi voie să-ţi răspund că asta n-o să dureze mult. Justiţia vine poate încet şi se lasă adesea aşteptată, dar de venit vine întotdeauna. E imprudent să te făleşti atât de mult cu pretinsele tale succese! Mehariştii din Iferuan îşi vor lua desigur curând revanşa! Dar va fi prea târziu ca să ceri îndurare!

— Mau Sanden, amenokalul, pe care câinii francezi l-au supranumit Şeicul-Fantomă. Nu e un laş şi un iepure fricos, tăie scurt şeful. Nu se va înjosi niciodată să ceară îndurare! Dar să lăsăm asta! E fiica ta, care se află acum

lângă tine?

— Da, e chiar fiica mea!

— Superbă făptură, cu toate că aparţine rasei blestemate a Kufarilor[5]; aşi instala bucuros un cort cu ea...

Maurannes cunoştea expresia aceasta pitorească pe care o întrebuinţează oamenii deşertului ca să indice că vor se căsătorească.

Şeicul-Fantomă privea stăruitor pe Elisabeth, privirile lui se aprindeau de lăcomie deasupra vălul ce-i acoperea partea de sus a feţei. De asemeni şi luptătorii lui păreau că se interesau enorm de această tânără fată care aştepta, palidă de tot, nu prea ştiind ce atitudine să adopte regretând foarte mult că nu ascultă sfaturile de prudenţă ale comandanţi şi ale logodnicului ei.

Un geamăt jalnic distrase o clipă atenţia fetei... Sala, la rândul lui, apăru de sub o aripă a maşinii şi se ridică.

— Djinnii jucat la noi urât renghiul mormăi el, ridicând sus mâinile sub ameninţarea Tuaregilor care-şi îndreptau spre el lăncile lor.

— Iată nişte Djinni care numai a Duhuri nu aduc, nu se putu împiedica să întâmpine Francezul. Te crezusem mai curagios, Sala... Doar ne povestiseşi campaniile tale împotriva Tuaregilor!

Maurannes întrerupse vorba cu şoferul lui. Atenţia tot mai stăruitoare pe care amenokalul şi luptătorii lui o îndreptau asupra fiicei sale, devenea cu adevărat ameninţătoare...

Vocea ascuţită a lui Mau Sanden tăie scurt gândurile lui înspăimântate:

— Daţi-vă deoparte de lângă maşină!

Câţiva dintre tâlhari se şi aruncaseră jos de pe cămilele lor, astfel că cei trei nu avură încotro şi trebuiră să se supună. Îndată vreo şase vlăjgani voinici, care aveau cu toţii feţele acoperite cu lithamul tuareg, îi înhăţară.

Fala voi să se împotrivească, nu-i folosi; un Tuareg o

[5] Necredincioşi.

ridică în braţele lui robuste şi o duse până la şef, care tot nu se mişcase de pe şeaua lui.

— Fiţi fără de grijă, domnişoară! Nu vi se va face niciun rău. Totuşi ţiu să vă atrag luarea aminte că orice împotrivire din partea dv. Nu vă poate fi de nici un folos... Deci cel mai bun lucru e să vă resemnaţi!

De voie. De nevoie, Elisabeth trebui să se spună. Şeicul-Fantomă o culcase de-a curmezişul şeii sale.

În vremea asta, războinicii lui lucrau de zor să ia în primire armele pe care însoţitorii ei le aveau cu ei şi bagajele clădite în cuprinsul automobilului. În mai puţin de cinci minute, automobilul fu uşurat de toată încărcătura, chiar şi mitraliera, deşurubată cu grijă de pe fusul ei, fu adusă bucată cu bucată. Se părea că aceşti tâlhari ai pustiului cunoşteau la perfecţie cum funcţionează instrumentul acesta de luptă...

— Duceţi cu voi pe ăşti doi câini! comandă, în sfârşit, şeful tuareg, arătând pe Maurannes şi pe Sala, care aşteptau nemişcaţi şi tăcuţi.

Doi dintre Tuaregi se grăbiră să ridice pe cei doi prizonieri pe cămilele lor. Spre mai mare siguranţă, purtaseră de grijă să-i lege cobză pe cei doi nenorociţi care nu mai căutară să opună nici cea mai mică împotrivire.

După ce toată lumea era din nou în şea, Mau Sanden ridică braţul drept în trei rânduri: era semnalul de plecare pe care-l da astfel cetei lui.

Câteva strigăte guturale se auziră, apoi meharele. În pas elegant. Se puseră în mişcare. Una după alta, în şir, porniră prin Hammada.

Elisabeth rămase cramponată de amenokal, care pornise în fruntea mehariştilor; timp de câteva clipe, tânăra fată îşi aţinti privirea asupra automobilului care rămăsese în mijlocul pustiului. I se strânse inima când Tuaregii, care veneau în urmă, o împiedicară să mai vadă maşina.

Acum sorţii fuseseră aruncaţi, ea rămânea cu

desăvârşire în puterea acestui personagiu misterios şi de care-i vorbise Roger. Şi ochii ei zăboviră, de astă dată, spre Nord, în direcţia Iferuanului. Fără îndoială că cei de acolo vor afla curând despre dispariţia celor trei călători, dar coloanele de meharişti vor izbuti ele oare să regăsească urma cea bună şi să descopere ascunzătoarea uluitorului adversar, care izbutise întotdeauna până acum să le scape din mâini?

Elisabeth se afla, în momentul acesta, în prada unei deznădejdi cumplite. Nu se îndoia că vor trece ceasuri, zile, înainte de a se afla incidentul care se desfăşura se în deşert... Ce va deveni ea de acum încolo în mâinile vântură lorilor nisipurilor? Vedea privirile ciudate ale răpitorului ei, care se aţinteau asupra ei cu o expresie sălbatecă. Cu siguranţă că nu avea de nădăjduit nicio îndurare din partea acestor ticăloşi.

Un timp oarecare, nenorocita încercă să reacţioneze, dar spaima prin care trecuse şi oboseala se dovediră atât de puternice, că nu putu să reziste până la capăt. Într-o ultimă licărire de conştiinţă, ea zări decorul din ce în ce mai apropiat al munţilor pe care luna îl lumina cu razele ei albastre, apoi totul păru că se învârteşte în jurul ei...

Privirile Şeicului-Fantomă o dogoreau de peste vălul lui. Istovită, Elisabeth se nărui în braţele lui şi-şi pierdu conştiinţa.

CAPITOLUL 4.
ÎN GHIARELE AMENOKALULUI

— Unde ne aflăm, tată?

Elisabeth se ridicase şi privea înspăimântată în juru-i. Dăduse cu un gest maşinal la o parte cuvertura ei din piele de căprioară şi. Smulgându-se din toropeala care din nou o copleşea, ea îl chema pe tatăl ei, când deodată se auzi chiar lângă ea o voce:

— Inutil să te căzneşti atâta!...

Tatăl d-tale n-o să-ţi răspundă!... Nu e aici!...

Fata se răsuci brusc. Din pieptul ei scăpă o exclamaţie de uimire: la câţiva paşi de ea, un om aştepta, nemişcat, ghemuit în faţa focului.

— Dumnezeule! Şeicul-Fantomă? murmură ea cu inima strânsă.

Acum Elisabeth îşi putea aduna mai uşor amintirile; îi reveneau în minte întâmplările ce avuseseră loc de la plecarea ei din Iferuan... începutul călătoriei, mai întâi liniştit şi banal, apoi inexplicabila pană care sili e pe cei trei călători sa se oprească în mijlocul deşertului... În sfârşit revedea apariţia Tuaregilor, apoi răpirea...

Fata nu mai avea nici cea mai mică îndoială... Şeicul-fantomă o dusese în vizuina lui din creierii munţilor.

O inspecţie mai completă îi îngădui să-şi dea seama că se afla într-un fel de grotă. Din când în când se auzea un vaet foarte încet şi foarte lin.

Elisabeth înţelese că era vântul care sufla prin crăpăturile stâncilor. Pătrunzând prin hornurile naturale ale acestei misterioase ascunzători, dar prizoniera încetă

curând să se mai preocupe de toate acestea. Nu se sinchisi nici de bagajele, şeile şi armele pe care le îngrămădiseră acolo Tuaregii.

Mai presus de orice, o interesa soarta tatălui ei.

— Tata, gâfâi ea, ce e cu tata? L-ai ucis?

Tuaregul scutură din cap.

— Încă nu! Viaţa tatălui tău e pentru mine zălogul supunerii tale! De aceea, cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da e să te sfătuiesc să te arăţi cât mai ascultătoare faţă de mine. Orice încercare de evadare din partea ta va fi pedepsită fără milă.

Cum fata, adânc impresionată, nu răspundea, Mau Sanden se ridică încet de jos; apoi, întinzând braţul încercuit de o brăţară de marmură cu vine albăstrui, numită „piatră de Hombori” şi de care orice Tuareg care se respectă nu se desparte niciodată, declară.

— Vino! Nu-ţi fie frică! Vreau numai să-ţi arăt.

Elisabeth şovăia, dar atitudinea vecinului său deveni aproape ameninţătoare. Fata luă mâna ce-i fusese întinsă şi, scuturând de pe ea toropeala, schiţă câţiva paşi spre intrarea peşterii.

Era încă noapte, şi focul pe care-l aprinsese amenokalul arunca înăuntru lumini pâlpâitoare.

Prin gura peşterii intra o briză răcoroasă. Elisabeth rămase câteva clipe nemişcată. Zărea o fâşie lată de cer înstelat. Linia întunecată a munţilor bara orizontul.

Dar privirea tinerei fete se întoarse îndată în spre locuri mai apropiate. Se vedeau aprinse vreo douăzeci de focuri. Dincolo de grota în care-şi avea bârlogul Şeicul-fantomă, se întindea un platou destul de mare care domina *hammada.*

Fuseseră întinse acolo corturi, corturi multe, cu siluete întunecoase, care se profilau pe fondul focurilor. Tânăra fată îşi putu da însă seama că nomazii preferau să doarmă în aer liber. Se întinseseră cu toţi pe jos, după ce-şi rezemaseră de şea scutul care de astă dată îi apăra de bătaia vântului. Puţin mai departe, la stânga, nişte

moviliţe alburii dovedeau prezenţa *mehara-lelor.* Toate cămilele stăteau îngenunchiate şi moţăiau; la o mică depărtare, pe marginea podişului. Un Tuareg stătea de gardă sprijinit în lance, scrutând cu priviri pătrunzătoare imensa întindere înconjurătoare, gata să dea alarma dacă descoperea prin împrejurimi umbre suspecte…

Domnea însă tăcerea cea mai desăvârşită.

La orizont se ivea geana sidefie de lumină a zorilor. Se crăpa de ziuă.

— Vezi? Nimeni nu se poate făli că e în stare să prindă în vizuina lui pe Şeicul-Fantomă! Mau Sanden poate să-şi bată joc de duşmanii lui, oricât de puternici şi de bine înarmaţi ar fi ei.

Şi, într-adevăr, Elisabeth constată cu inima strânsă că tâlharul luase cu o mare pricepere toate precauţiunile care-i puteau asigura siguranţa.

Platoul alcătuia un bastion înaintat, care domina cu masa-i impunătoare *hammada.* De îndată ce se semnala apropierea vreunei coloane care venea de la nord sau de la Sud, Tuaregii o luau degrabă la sănătoasa, şi natura stâncoasă a terenului le îngăduia să-şi ascundă cu băgare de seamă urmele.

Cât despre un asalt al acestei minunate poziţii naturale, părea cu neputinţă, pe cât îşi putea da seama fata, de la prima vedere.

Din această formidabilă fortăreaţa, Tuaregii îşi putea respinge şi nimici chiar adversarul.

Inima tinerei tete se strânse când, la câţiva paşi de ea, văzu mitraliera pe care tâlharii o montaseră la ioc şi o înveliseră cu cămaşa ei specială impermeabilă, Datorită neglijenţei călătorilor, care se lăsaseră cu atâta imprudenţă surprinşi, Mau Sanden şi mehariştii lui aveau să dispună acum de un mijloc de apărare care avea să facă înfrângerea şi capturarea lor deosebit de anevoioasă.

— Ţin să-ţi dovedesc că nu te-am minţit. Tatăl tău nu e mort. Urmează-mă.

Şeicul-Fantomă observase expresia de spaimă şi dezgust care contracta trăsăturile fetei. Era încântat să-i poată dovedi, astfel, că orice evadare era imposibilă. Acum picioarele lui, încălţate cu sandale, călcau cu paşii ritmaţi stânca. Mersul lui era mlădios, graţios, dar puţin cam grăbit, şi cu greu se putea ţine după el. De bine, de rău, îl însoţi însă până la focuri.

Atunci Şeicul întoarse capul şi arătă un cort în faţa căruia stătea de gardă un războinic.

— Uită-te, spuse el. Sunt acolo.

Mau Sander se aplecase deasupra focului celui mai apropiat, scosese un lemn aprins, de care se servea ca de o torţă. La lumina nesigură a acestei făclii improvizate, Elisabeth putu zări două forme care zăceau nemişcate înăuntrul cortului…

— Tată!… Eu sunt!

Tânăra fată, care recunoscuse pe unul din prizonieri, voia să îngenuncheze la căpătâiul lui, dar simţi mâna brutală a Tuaregului care-i încercuia braţul, ţinând-o pe loc.

— Stai! Am voit doar să-ţi arăt că e viu.

Industriaşul se zbătea cu furie, în frânghiile cu care era legat.

De ore întregi, de când fusese aruncat acolo, se străduia zadarnic să se dezlege. Tuaregii îl legaseră zdravăn, cu nişte noduri cu neputinţă de desfăcut. La fiecare zvârcolire, reuşea doar să-şi încrusteze şi mai adânc frânghiile în carne.

— Ticălosule! Eşti un mişel! Bagă de seamă! Pedeapsa nu e departe!

Prizonierul arunca ocări furioase amenokalului, dar acesta se mulţumi să scuipe pe jos, cu dispreţ.

— Mi se pare că mai de grabă tu ai a te teme de o pedeapsă de cât Mau Sanden, declară el. Ar fi deajuns să ridic un deget pentru ca războinicii mei să te execute imediat.

— Nu mi-e frică de moarte! răspunse, cu mândrie,

Francezul.

— Să zicem că aşa e, dar atunci ce m-ar putea face pe mine să-mi fie frică? De câte ori n-am auzit eu gloanţele *Kuffarilor* şuierând pe la urechile mele!...

În timp ce între cei doi se înfiripase această discuţie, Sala stătea nemişcat... Şoferul tăcuse chitic tot timpul de când căzuse în mâinile tâlharilor deşertului. De frică? Nu, fără îndoială că nu. Era, ce e drept, Sala, extrem de superstiţios, şi avea el o groază nemaipomenită de Djinni, dar cu toate acestea nu pregetase să ţină în câteva rânduri piept jefuitorilor deşertului. Numai împrejurările nenorocite ale penei de motor erau de vină că Sala căzuse în mâna Tuaregilor. De câteva clipe, privirile lui nu se mai desprindeau de la o sabie pe care Tuaregul de gardă în faţa cortului o înfipsese adânc în pământ.

Amenokalul nu învrednici pe negru nici cu o privire măcar. Pentru el, un negru nu era decât un sclav, un vierme, bun cel mult să robească până la sleirea completă. Fără să mai ia în seamă ameninţările industriaşului, Şeicul ieşi din cort, conducând înapoi pe tânăra fată.

Elisabeth nici nu se gândea să fugă. Într-adevăr, admiţând chiar că ar fi izbutit să scape de pe platou, ce-ar fi putut ea face?

Tuaregii lui Mau Sanden, iscusiţi căutători de urme, ar fi găsit imediat şi pe ale ei şi ar fi înhăţat-o din nou, după o urmărire plină de emoţii istovitoare.

Cel mai înţelept lucru era, aşadar, să-şi conserve energia pentru a face, mai târziu, o încercare cu şanse mai mari de succes.

Acum, când îşi revenea. Puţin câte puţin, din deprimarea care pusese la-nceput stăpânire pe ea, Elisabeth se silea să stârnească în ea însăşi o reacţiune sufletească.

Providenţa, care de atâtea ori o apărase, n-avea s-o salveze şi de astă-dată? Fata umbla aşadar în tăcere, expunându-şi fruntea înfierbântată mângâierilor vântului

răcoros, care bătea dinspre *hammada.* Din când în când. Şeicul-Fantomă se uita îndărăt. Încurând ajunseră la intrarea în grotă.

Fără să rostească un cuvânt, Mau Sanden se dădu în lături, ca să lase să treacă pe captiva lui; apoi, când ea se ghemui din nou lângă focul care continua să ardă, bătut încoace şi încolo de vântul care sufla în toate direcţiile prin văgăuna întunecoasă, Tuaregul grăi:

— Fără doar şi poate că simţi nevoia de a mânca ceva, d-ră. Iată câteva găluşti de făină, apoi o plăcintă rece, pe care oamenii mei au făcut-o din *astram* şi din *cram-cram,* iată şi fructele acre ale balanitei... E un prânz cam frugal, dar deşertul nu e din cele mai fertile şi Tuaregii se mulţumesc cu foarte puţin... Cu tot atât de puţin ca şi cămilele lor.

Fără să răspundă, tânăra fată luase un fruct de balanită, din cele pe care i le arătase Şeicul, dar abia muşcase că se strâmbă. Fructul era atât de acru încât îi strepezise gura; renunţă deci să-l mai mănânce şi-l zvârli cât colo. Plăcinta rece pe care i-o arătase Tuaregul îi păru mai plăcută. Ronţăi puţin din ea dar apoi se opri din mâncat.

Mau Sanden se apropiase de ea pe nesimţite; acum se chircise pe pătură; mâna lui se ivi dintre mânecile lui prea largi şi se lăsă pe braţul ei.

La atingerea tâlharului, Elisabeth nu-şi putu reţine o înfiorare, de silă, de teamă.

— Nu te teme de nimic, domnişoară! Îţi repet, Mau Sanden nu-ţi vrea decât binele!

Vocea şefului tâlharilor se făcea tot mai dulce, mai mângâioasă, dar tânăra fată se ridicase. Mai mult însă decât ameninţările, atitudinea aceasta îi inspira cele mai vii temeri.

— Ştii că eşti frumoasă, între cele mai frumoase, stărui Tuaregul, devenind mai familiar încă. Câţi n-ar vrea să instaleze un cort cu tine!

— Dă-te deoparte! Sunt logodită! Iubesc un om de rasa

mea!

Elisabeth arată inelul de logodnă, ce-l purta în inelar, dar protestările ei, departe de a face pe Tuareg să se retragă, păreau, dimpotrivă, că-i stârnesc şi mai mare dorinţă. Se aplecă asupra ei şi nenorocita vedea ochii lui negri care o fixau neîntrerupt, parc-ar fi vrut s-o fascineze.

Disperată, tânăra fată încercă încă odată să se libereze. Izbuti. Atunci se porni o goană disperată în interiorul grotei. Mau Sanden manevra în aşa chip ca să-şi istovească prizoniera şi s-o împingă în fundul refugiului, când deodată se opri, făcând un gest furios.

Tot făcând sforţări ca să-i scape, Elisabeth izbutise să puie mâna pe un pumnal pe care-l zărise la îndemâna ei, într-un toc de piele roşie. Rezemându-se hotărâtă de stâncă, fata îşi îndreptă deodată arma spre piept, apoi exclamă cu glas hotărât:

— Nu înainta! De nu, nu vei mai găsi decât un cadavru.

Tuaregul înţelese îndată că vecina lui era ferm hotărâtă să-şi aducă la îndeplinire ameninţarea, de aceea nu mai stărui. Elisabeth păstra neclintirea unei statui, ne mai slăbind din ochi pe răpitorul ei... Câteva secunde se scurseră astfel. Afară domnea aceeaşi impresionantă tăcere.

În sfârşit, Mau Sanden se hotărî să rupă cu şovăiala care-l stăpânise. Vocea lui se făcu din nou dulceagă:

— Ştii foarte bine, domnişoară, că Mau Sanden e prietenul d-tale. De ce îl consideri ca pe un monstru?

— Dacă e aşa, Mau Sanden să nu se încumete să mă atingă şi să ne redea numai decât libertatea, altminteri va fi urmărit şi pedepsit ca un tâlhar de drumul mare!

Fata tot nu se clintise încă din loc şi continua să ţie pumnalul cu tăişul subţire îndreptat spre inima ei. Mau Sanden se întreba cum ar putea izbuti s-o convingă, când, deodată, turburând tăcerea, câteva împuşcături se auziră pe platou...

Tuaregul tresări, chipul i se contractă sub văl;

temându-se de vreun atac, puse mâna pe carabină şi se repezi afară, în timp ce captiva lui, istovită şi copleşită de emoţie, se năruí lângă peretele stâncos, strângând mereu pumnalul salvator în mâna ei crispată.

CAPITOLUL 5.
DUBLĂ EVADARE

Maurannes rămăsese nemişcat timp de câteva clipe după plecarea Tuaregului şi a fiicei sale. Scurta vizită făcuse să-i piară cumplitele temeri în care se zbătea cu privire la Elisabeth... Fiica lui trăia şi era teafără; totuşi, pe când se depărtau paşii celor doi vizitatori, industriaşul simţi din nou temerile copleşindu-i sufletul. Ce va deveni nefericita în puterea Şeicului-Fantomă?

— Dacă mi-aş putea cel puţin căpăta libertatea mişcărilor, îşi spuse prizonierul. Aş încerca să ies din lagăr şi să mă duc să vestesc pe mehariştii din Iferuan! Dar ce-i de făcut? Ticăloşii ăştia au purtat de grijă să mă lege cobză! Cât despre Sala, nu mă pot bizui pe el! trebuie să mai fie şi acum sub înrâurirea groaznicilor săi Djinni, care l-au terorizat atât de nebuneşte.

Şi Maurannes îşi făcea sânge rău că angajase un şofer atât de superstiţios, când, deodată, tresări. Aproape detot de el, forma neagră a lui Sala, până acum neclintită, începu să se mişte...

— Da’ ce faci acolo, Sala? spuse industriaşul gâfâind.

— Taci, sidi! Niciun vorba!...

De câteva clipe, negrul observase sabia înfiptă în pământ pe care paznicul o lăsase la intrarea cortului; o idee nebună, cumplit de îndrăzneaţă, îi venise în minte: de ce nu s-ar apropia de armă târându-se? Odată ajuns lângă ea, ar putea, prin frecare continuă de tăiş, să încerce să taie frânghia care-i paraliza mâinile.

Industriaşul nu mai spunea nimic, vedea pe Şaambi

executând o mişcare de târâre în direcţia intrării cortului.

Afară, silueta Tuaregului, care făcea de gardă, se desena pe. Cerul înstelat. Războinicul aştepta, în picioare, rezemat de lancea lui, cu scutul lui de piele de căprioară uşor aplecat spre şold. Sta cu spatele la prizonieri; Sala avu grijă să evite cel mai mic zgomot care ar fi putut să-l facă să se întoarcă: negrul dorea să-l surprindă.

Cinci minute se scurseră, cinci minute care părură interminabile industriaşului.

Reţinându-şi respiraţia, abia deosibea pe negru, care se apropia încetul cu încetul de intrare. Curând un licăr străluci în ochii lui. Urmându-şi mai departe anevoioasa lui gimnastică, Sala ajunsese, în sfârşit, lângă armă; atunci, culcându-se pe partea dreaptă, începu să-şi frece frânghia de tăiş...

Paznicul tot nu se mişcase. Privirile lui întârziau pe lagărul adormit şi asupra grupului de stânci care ocroteau grota, refugiul şefului şi al prizonierei sale.

Cu fălcile încleştate, cu faţa contractată, Sala îşi urma sforţările. După două încercări nerodnice, izbuti, în sfârşit, să lipească frânghia care-i lega mâinile de lama armei adânc înfipte în pământ. Cu mare greutate îşi reţinu o exclamaţie de satisfacţie. Îşi atinsese ţinta. Apoi, executând o mişcare regulată de frecare, se sili să-şi taie frânghiile.

Sala trebui să se oprească în mai multe rânduri. Sudoarea îi îmbrobonase fruntea şi obrajii; îşi sfâşiase şi-şi tăiase groaznic pielea, sângele curgea de-a lungul mâinilor, dar puţin îi păsa de suferinţă. Îşi spunea că mântuirea era aproape. Uneori, privirile neliniştite i se opreau asupra siluetei nemişcate a Tuaregului. Sentinela nu părea să-şi dea câtuşi de puţin seama de sforţările furioase ale prizonierului de a se libera.

În sfârşit încercând o smucitură din răsputeri, simţi legăturile cedând. Frânghia, subţiată de frecăturile regulate, căzu! Putea să se folosească iar de mâinile lui!

Cu inima bătândă, Sala îşi destinse mai întâi muşchii

amorţiţi de prea lungă nemişcare, la care fusese silit. Apoi, încetinel, se aplecă, mâna lui rănită şi sfâşiată se întinse spre sabie; o ultimă sforţare şi arma se afla în stăpânirea lui.

Maurannes asistase la izbânda lui Sala; acum îl vedea pe negru apropiindu-se de el, tot târâş — privirile stăpânului, obişnuite cu întunericul, deosibeau silueta lui aproape de tot. În sfârşit simţi răsuflarea negrului mângâindu-i fruntea… Sala sta îngenunchiat lângă el şi se străduia să-l libereze şi pe el.

În mai puţin de două minute, industriaşul fu liberat de legăturile paralizatoare. Atunci, fără a mai pierde o singură clipă, cei doi bărbaţi se târâră prin întunericul complice şi ajunse la intrarea cortului. Tuaregul aştepta mereu, nemişcat, cu spatele la ei.

Maurannes se întreba ce-i de făcut, când Sala îi făcu semn să se dea uşor la o parte; apoi, asigurându-şi solid arma în mâna lui nervoasă, negrul se năpusti asupra sentinelei, care numai la un atac din partea prizonierilor nu se aştepta, înainte ca Tuaregul să fi avut măcar timpul să scoată un strigăt, Sala se şi aruncase asupra lui, înfigându-i între umeri pumnalul până-n plăsea. Paznicul bătu disperat din braţe, apoi se nărui mort la intrarea cortului.

— Repede, Sidi!

Maurannes nu aşteptase acest îndemn al negrului ca să iasă din cortul unde trăise ceasuri atât de cumplite. Totuşi, odată afară, se opri şovăitor. Aproape de tot de locul unde se afla, zărea formele nemişcate ale Tuaregilor întinşi pe jos lângă focurile cele mari. Cum ar putea ei manevra ca să nu trezească atenţia piraţilor deşertului?

Vocea, aproape de neauzit a lui Sala, tăie scurt şovăielile industriaşului:

— Cămilele, Sidi… Trebuie să ajungem la cămile!

În picioare, lângă trupul victimei lui, Sala întindea braţul şi arăta spre partea platoului unde-şi legaseră cămilele tâlharii deşertului.

Atunci, fără ca să mai aştepte, cei doi fugari cotiră pe după cort. Calmul care domnea în lagăr arăta că nimeni nu bănuia încă îndrăzneţele lor intenţii…

Sala înainta primul şi se furişa ocrotit de întuneric; negrul purta de grijă să se ţie cât mai departe de focuri; privirile lui erau mereu aţintite asupra trupurilor întunecate ale animalelor de care se apropiau din ce în ce.

Tăcerea care stăruia, îi dădea inimă să-şi ducă la bun sfârşit încercarea. Un zâmbet de triumf îi înflori pe faţă când ajunse la primele cămile.

Nu-i trebui, devotatului şaambi, decât două secunde ca să taie dârlogii şi frânghiile cu care erau priponite două din animale.

Nu fu nevoie să mai facă vreun semn însoţitorului său alb, acesta se şi grăbise a fixa solid pe una din cămile o şea, pe care o descoperise. Sala făcu la iuţeală la fel, apoi se săltară pe animalul îngenunchiat.

Peste două minute, cele două mehare se ridicaseră, depărtându-se de grupul celorlalte, pornind-o hotărât pe cărarea care le îngăduise mai-nainte să ajungă la podiş.

Sala, care călărea înainte, n-ajunsese încă decât cu câţiva metri dincolo de trecerea ce ducea la podiş, că, deodată, turburând tăcerea nopţii, câteva detunături de armă răsunară, una după alta…

Tuaregul care făcea de strajă, la marginea platoului, zărise pe fugari..

Gloanţele şuierară pe la urechile şaambi-ului şi ale industriaşului dar pe când Tuaregii, speriaţi din somn de împuşcături, se ridicau pe lângă focuri şi se întrebau strigând, ce se întâmplase, cei doi fugari reuşiseră să apuce cu cămilele lor pe cărare şi-o tuleau acum devale. În goana cea mai mare.

împuşcăturile continuau mereu, înteţindu-se, dar, în pripa lor, Tuaregii nu-şi luau timpul să ochească şi plumburile lor se turteau de stâncile ce mărgineau poteca…

Plecat adânc peste cămila lui, Sala nu contenea să scoată mici strigăte guturale, în chip de îndemn dobitocului... Tatăl Elisabethei se ţinea bine după el, tăcut, cu inima strânsă.

Da, cu inima nespus de strânsă, căci îl chinuia părerea de rău că nu putuse smulge de aici şi duce cu sine şi pe fiica lui, rămasă în puterea Şeicului-Fantomă.

Înţelese însă repede că încercarea aceasta ar ti fost imposibil de realizat. Tuaregii l-ar fi surprins numaidecât, împreună cu însoţitorul său, în chiar clipa când ar fi încercat să se apropie de peştera în care fata era ţinută prizonieră.

Acuma, o singură soluţie se-nfăţişa celor doi evadaţi: să ajungă cât mai în grabă la postul Iferuan şi să dea alarma mehariştilor comandantului care ar pornit, desigur, neîntârziat pe urma răpitorului fiicei lui.

Pentru moment, pe podiş domnea fierberea cea mai mare. Tâlharii pustiei dăduseră de cadavrul tovarăşului lor, lungit dinaintea cortului, şi-şi dăduseră seama de fuga celor doi prinşi; acum dădeau cu toţii buzna la cămile... împuşcăturile se opriseră; dându-şi seama că cei doi îndrăzneţi se aflau acum prea departe ca să mai poată fi atinşi, ei se pregăteau să se arunce urmărirea lor.

Mau Sanden dădea porunci peste porunci. Amenokalul ieşise din peştera unde se desfăşurase scena dramatică între el şi Elisabeth.

Aducându-i-se la cunoştinţă cutezătoarea evadare a celor doi prizonieri, îşi înteţea ortacii:

— Repede, mai repede! comanda el. trebuie ajunşi cât mai neîntârziat, altfel suntem pierduţi! Au să ne cază în spate *Kufarii* şi sclavii lor şaambi!

Tuaregii se echipau de zor şi în cea mai posomorâtă tăcere. Nu se mai auzeau pe podiş decât mugetele aspre ale meharelor înşeuate, care păreau a nu prea se bucura de trezirea asta în toiul nopţii.

În sfârşit, în mai puţin de cinci minute, vreo treizeci de voinici era cocoţaţi pe mehare...

Mau Sanden lăsă pe loc vreo douăzeci din războinicii lui pentru paza taberei şi a prizonierei; apoi, punându-se în capul cetei lui, o tuli şi el pe cărarea care îngăduise captivilor să se depărteze de platou.

Şi vânătoarea de oameni începu sub cerul înstelat...

Terenul pietros al Hammadei nu permitea decât cu greu să se recunoască vreo urmă, dar Amenokalul îşi închipuia lesne că cei doi evadaţi luaseră direcţia Iferuanului. Era deci vorba de gonit năvalnic şi, printr-o manevră dibace, să-i încercuiască, apoi să-i silească a face cale-ntoarsă spre pustie. Fără arme şi fără merinde cum erau, cei doi îndrăzneţi fugari trebuiau la urmă să cadă în mâinile cruzilor lor vrăşmaşi.

Dar Sala şi Maurannes nu aveau defel poftă să cază din nou în robie. Goneau drăceşte. Surpriza şi uluiala ce stârniseră pe podiş, le-ngăduise să ia un avans simţitor asupra potrivnicilor lor. Orientându-se după stele, o ţineau întins spre nord, înspre Iferuan.

Sala continua să-şi aţâţe mehara lui, întorcându-şi totuşi, când şi când, capul, pentru a se uita înapoi; privirile lui pătrunzătoare scurmau noaptea, dar pe întinderea pietroasă a *hammadei* nu zărea încă nimic.

Un zâmbet de mulţumire încreţi buzele groase ale Şaambiului, acum nu se mai îndoia de izbândă. Meharist dibaci, nădăjduia să câştige un avans îndestulător pentru a face, pe Amenokal şi pe cetaşii lui, să se lase păgubaşi.

Aproape de tot de el, industriaşul înainta fără a scoate un cuvânt. Nefericitul, era mai puţin priceput să-şi conducă dobitocul, care-l zguduia groaznic, dar, resemnat, răbdător, îşi urma cursa. Nu se afla oare soarta Elisabethei în joc? De repeziciunea cu care vor ajunge la postul militar atârna mântuirea şi libertatea copilei lui, mult-iubite.

Vreme de un ceas, vânătoarea de oameni continuă dârză, prin noapte; Tuaregii, şi ei, îşi chinuiau cât puteau animalele; totuşi, în ciuda strădaniilor furioase ale lui Mau Sanden, nu putură să întreacă pe fugari şi să execute

manevra de învăluire care i-ar fi dat din nou în puterea lui.

Ascunzându-şi cu greu furia, Amenokalul pricepu că ar fi fost primejdios să se aventureze mai departe decât atât, în direcţia Iferuanului.

Detaşamentele de meharişti executau dese patrule în regiunea dunelor, la care ajunsese acum cu ceata lui. Era deci mai prudent să-şi întrerupă urmărirea şi să se înapoieze în toată graba sus, pe platou, care alcătuia o fortăreaţă naturală îndestulătoare ca să-i îngăduie să înfrunte, de-acolo, atacurile inamicului.

— Destul! Stânga-mprejur! comandă Şeicul-Fantomă, cu un glas care suna dogit.

Tâlharii pustiei se opriră.

Începuseră a se gândi şi ei că urmărirea îi dusese cam prea departe, într-o zonă cu mult mai puţin sigură ca *Hammada;* aşa că nu aşteptară să li se repete a doua oară ordinul.

Războinicii smuciră atunci cămilele îndărăt şi reluară calea bârlogului lor, plini de ciudă că lăsaseră astfel să le scape cei doi îndrăzneţi care îşi continuau goana, învăluiţi acum în nori de nisip, spre miază-noapte.

Mau Sanden spumega de furie pentru acest eşec.

Pentru întâia oară de când vântura el deşertul, doi oameni au reuşit să-şi bată joc de dânsul.

Cu atât mai mult era însetat de răzbunare, şi şi-o făgăduia pe cât mai curând.

Un rânjet crud îi lumină chipul sălbatic când se gândi că-i rămânea prizoniera şi că nimeni, de data asta, nu va izbuti să i-o smulgă…

CAPITOLUL 6.
LOCOTENENTUL GUIBERT

Maurannes şi Sala goneau înainte, mâncând pământul. Câtva timp îi încolţise groaza că aveau să fie ajunşi curând din urmă de către hărţuitorii lor. Tâlharii, într-adevăr, scurtau distanţa ce-i despărţea.

Deodată, un strigăt de victorie le scăpă din gâtlej: întorcându-se, văzură grupa

Tuaregilor oprindu-se, apoi, după un minut două, făcând cale-ntoarsă în direcţia munţilor.

De data asta erau salvaţi! Au să poată ajunge fără piedică Iferuanul.

Negrul şi tovarăşul lui încetiniră dar galopul meharelor lor.

Simţeau şi oarecare osteneală de pe urma probei grele prin care trecuseră cu succes.

Vedeau acum zorile mijind la orizont... Un vânt călduţ înlocuia acum frigul care nu încetase a domni în cursul întregii nopţi...

— trebuie să ne fi apropiat destul de mult de post, ce zici? întrebă, într-o doară, industriaşul, rupând muţenia care-o păstrase de la pornirea lor de pe platou.

Cei doi oameni degeaba îşi plimbau privirile primprejur, nu văzură nimic, decât linia ondulată a dunelor.

Ergul luase loc hammadei. Peste tot nisip, nisip şi iar nisip. Şi mai aveau cale de bătut... Câteva leghe, până să ajungă la Iferuan şi să dea alarma.

Maurannes se simţea acum cât se poate de abătut, un chin ascuns îi răscolea adânc sufletul la gândul că fata lui

rămânea în puterea Amenokalului îndârjit, că ore multe vor mai trece înainte ca să fie cu putinţă vreo intervenţie.

Şeicul-Fantomă nu se va folosi oare de acest răstimp ca să-şi târască prizoniera către vreun nou bârlog, necunoscut, unde nu va mai fi chip să se dea de ea?

— Mai repede! spuse el cu glas înfundat.

Din nou meharele îşi reluară galopul prin nesfârşirea de nisip.

Sala nu crâcnea; nu-i era greu să priceapă ce groază încleşta inima tovarăşului său, pe care îl observa din când în când, cu coada ochiului.

înaintau aşa de câteva minute, când, deodată, Şaambiul scoase o exclamaţie.

— Ce?… Ce el întrebă Francezul surprins…

Drept orice răspuns, negrul întinse braţul, arătând spre dreapta un nor de pulbere, care se ridica deasupra nisipurilor, la întâiile raze ale soarelui.

Mai întâi, industriaşul îşi închipui că putea fi vorba de Tuaregii ce-i urmăriseră mai înainte, dar curând îi veni inima la loc.

Dimpotrivă, se găseau dinaintea unei trupe de meharişti, ce veneau dinspre nord. Şi Sala începu numai decât să bată din palme fericit:

— Mehariştii, sidi!… urlă el. Mehariştii din Iferuan!

Şaambiul nu se înşelase; şi Maurannes, care-şi oprise cămila, putu recunoaşte repede cartuşierele în formă de V care luceau peste ilicele de pânză a noilor veniţi…

Aceştia din urmă zăriseră pe cei doi călăreţi care-şi îndreptau goana cămilelor drept spre ei.

— Salvaţi!… Acum suntem salvaţi!.. E detaşamentul locotenentului Guiber!

Maurannes recunoştea, fără greutate, pe ofiţer. Acesta călărea cu câţiva metri înaintea detaşamentului său de Meharişti, în gellaba şi pantalonul lui arab şi cu chipiul în cap.

Era vădit că şi locotenentul identificase pe industriaş, căci îşi puse cămila în galop.

În mai puţin de trei minute ajunse pe Maurannes care, şi el, grăbise în întâmpinarea celuilalt.

— În sfârşit, locotenente: Numai D-zeu te trimete!

Cei doi bărbaţi îşi opriseră animalele alături unele de altele. Şi mehariştii opriseră, tăcuţi, şi tot aşa făcuse şi negrul.

Chipurile ţepene ale mehariştilor nu trădau nicio uimire.

Nu tot astfel era cu ofiţerul, a cărui faţă se vedea adânc răscolită de emoţie.

— Nu sunteţi cu Elisabeth? Ce-i cu ea întrebă Guibert.

— Biata mea fiică se află acum în puterea lui Mau Sanden!

— Mau Sanden!... Şeicul-Fantomă!...

— Chiar el! Am să-ţi povestesc totul!

Industriaşul începu să povestească viitorului său ginere aventurile dramatice ai căror eroi fuseseră de când părăsiseră Iferuanul cu automobilul lor.

Guibert ascultă fără a îndrăzni să-l întrerupă o singură clipă. Expresia plină de grijă a feţei sale arăta cât de copleşit era de spaimă. Şi doar ofiţerul purtase de grijă să-i prevină de primejdie pe cei trei imprudenţi care refuzaseră, cu atâta nepăsare, o escortă care i-ar fi însoţit până la Zinder!

După ce Maurannes isprăvi, tânărul ridică încet capul:

— Ascultă, domnule Maurannes, puţin timp după ce ne-am despărţit, la câţiva kilometri de Iferuan, m-am simţit pradă unei spaime nelămurite. Mă bântuia presimţirea unei nenorociri. Ştiam că Şeicul-Fantomă dă târcoale prin împrejurimi. Comandantul şi-a dat seama de starea mea de spirit şi de preocupările mele. m-a autorizat să fac o recunoaştere, pe la sfârşitul nopţii. Graţie acestei iniţiative ne-am putut întâlni aci, la marginea Ergului.

Înainte ca industriaşul să fi apucat a-i adresa o singură întrebare, locotenentul continuă:

— De prisos să ne mai întoarcem acum la Iferuan! Am pierde un timp preţios! Să ne repezim îndată de-a

curmezişul *hammadei* şi să ne îndreptăm spre platoul unde sunt instalaţi tâlharii, până nu se hotărăsc să fugă. Nu ţin defel să găsesc cuibul gol!…

— Scap-o pe Elisabeth! Te implor!

Maurannes, implorator, nu-şi lua privirea de pe ochii tovarăşului său; acesta nu se putu împiedica să nu-i spună:

— Crezi că nu sunt tot atât de interesat la liberarea logodnicei mele? Fii încredinţat că voi pune totul în joc ca să-i asigur liberarea în cel mai scurt termen…

— Sidi locotenent! Noi trebuie fim cu mare băgare de seamă. Noi lucreazam cu metoda!

Cei doi Francezi se întoarseră. Cel. Care intervenise era Sala, Sala care nu se mişcase de la începutul convorbirii lor şi care-şi luase îndrăzneala acum să-şi dea părerea.

— Te rog să-l scuzi pe *şaambi-ul* meu, interveni Maurannes, e puţin cam familiar.

— Ba nicidecum! tăie ofiţerul. Nu uita că-i datoraţi libertatea. Mulţumită iniţiativei lui aţi putut scăpa amândoi de tâlharii deşertului! la să auzim, bravule, ce-ai vrea să ne spui? Fără îndoială că-ţi închipui că o să-mi arunc detaşamentul asupra platoului unde s-au instalat tuaregii, ca să-i atac? Ar însemna să mă iei drept naiv! Eu sun un vechi meharist, Sala, şi ştiu foarte bine că o singură metodă ne va îngădui să ajungem la ei şi să liberăm pe prizonieră… Metoda aceasta este viclenia.

Negrul ridică capul. Roger Guibert urmă să-şi expună planul:

— Trebuie, cu orice preţ, să reuşim a ne furişa până la lagărul Tuaregilor. Voi lăsa în urmă pe oamenii mei. Puteţi, unul sau cel alt, să-mi ajutaţi s-o regăsesc pe Elisabeth?

— Ştii bine, Roger, că eu nu-mi voi îngădui pace până ce nu-mi voi fi regăsit fiica!

— Şi la mine uşor putem fi călăuz la Sidi locotenent! supralicită credinciosul Sala.

— Dacă-i aşa, nu mai avem decât să pornim la lucru!

Înainte! Când vom fi ajuns în zona *hammadei*, vom cerceta din nou situaţia şi vom hotărî toate măsurile potrivite.

O comandă scurtă răsună şi detaşamentul se regrupa. Toţi aceşti meharişti dădeau dovadă de o disciplină admirabilă şi de un devotament minunat. Cea mai mare parte dintre ei erau *şaamba,* ca şi Sala…

În cea mai mare tăcere, meharistii urmară, în sens contrar, pista pe care o lăsaseră, în urma lor, cei doi fugari.

Sala şi industriaşul călăreau dea dreapta şi dea stânga locotenentului. Aceleaşi preocupări chinuiau mintea celor trei bărbaţi. Se gândeau la Elisabeth şi la toate primejdiile care o păşteau în puterea Amenokalului. Toţi erau grăbiţi s-o regăsească, sănătoasă şi teafără.

Timp de o oră, îşi urmară drumul prin deşert. Uneori, unul din meharişti se depărta ca ecleror, apoi se întorcea şi comunica şefului său rezultatul cercetărilor sale.

Până acum nimic nu părea să poată aduce vreo întârziere înaintării detaşamentului, când. Deodată, chiar în momentul în care ofiţerul şi tovarăşii săi voiau să ocolească ultimele linii ale dunelor, ca să se aventureze de-a curmezişul *hammadei,* unul din meharişti se întoarse. Aducând o ştire importantă. Surprinsese urma unui Tuareg care da târcoale prin apropiere, pe coline…

îndată, Roger dădu ordinele cuvenite: îşi da foarte, bine seama că era vorba de o iscoadă pe care trebuie s-o fi trimes Amenokalul ca să supravegheze regiunea:

— Nu trebuie să lăsăm ca tâlharul acesta să se întoarcă şi să-l alarmeze pe şeful său! declară el. trebuie să-l răpunem sau să-l capturăm, cu orice preţ.

Goana după iscoadă fu organizată numai decât, meharistii erau familiarizaţi cu acest fel de operaţii, de atâta vreme de când duceau lupta dârză contra rezz-ului.

Detaşamentul, în câteva clipe, după ce primise ordinele şefului, se resfiră; în scurt timp ajunseră la locul unde eclerorul lor descoperise urma.

— Tuaregul a cotit spre Vest, ca să nu se izbească de grupul nostru, declară ofiţerul, care sărise, timp de câteva clipe, jos de pe cămila lui. Ia uitaţi-vă, urma se depărtează... E proaspătă de tot, omul nu trebuie să fie departe!

Într-adevăr, tâlharul nu era departe, manevra mehariştilor interzicându-i orice întoarcere în direcţia munţilor, el voia să se lanseze acum prin Erg.

O goană impresionantă se porni atunci. În câteva rânduri, Tuaregul, care se vedea hărţuit, se întoarse ca să tragă asupra urmăritorilor săi, al căror cerc se strângea încetul cu încetul în jurul lui. Dar locotenentul deveni nerăbdător. Goana asta ameninţa să se prelungească la nesfârşit, în dauna aceleia pe care ţinea s-o libereze cât mai repede. Ofiţerul smuci puşca ce-i atârna de şea. Oprindu-şi cămila, puse arma la ochi şi ţinti cu grijă în tâlhar, care în momentul acesta trecea de-a lungul dunei. Detunătura pocni, urmată îndată de strigăte de triumf ale mehariştilor. Atins în ceafă, de glontele dibaciului ţintaş, Tuaregul se nărui de pe cămila lui, care, speriată îşi urma goana disperată prin deşert.

În câteva clipe, toţi oamenii detaşamentului se adunară în jurul cadavrului.

Tuaregul căzuse cu braţele încrucişate. Roger Guibert, sărind jos de pe cămila lui, îngenunche lângă el şi constată numai decât că moartea fusese fulgerătoare.

— Bravo! Roger... Ai un ochi de vultur şi o mână care nu dă greş!

Un zâmbet trecu pe buzele ofiţerului.

— E un noroc că banditul acesta ne-a ieşit în cale, declară el. Fără îndoială că asta ne va ajuta să izbutim în operaţia pe care o proiectăm!

— Ce vrei să spui? încercă să întrebe industriaşul, pe care declaraţiile acestea îl intrigaseră adânc.

Ofiţerul nu răspunse. Se grăbi să scoată *lithamul* care acoperea faţa mortului. Tuaregul avea ochii mari deschişi. Fără a pierde timp, Roger continuă să-l dezbrace. După ce

isprăvi luă pantalonul şi surtucul victimei sale; apoi se dezbrăcă de uniformă.

— Ei, dar ce-i asta? exclamă Maurannes. Nu cumva te faci Tuareg?

— Ai ghicit, răspunse îndată locotenentul. Deghizamentul, pe care mi l-a oferit cu atâta amabilitate tâlharul ăsta, îmi va îngădui s-o regăsesc pe Elisabeth.

— Cum!... exclamă industriaşul, ai să te duci singur de tot la lagărul Şeicului-Fantomă?

— *Lithamul* îmi va acoperi trăsăturile şi va înlătura orice bănuială, întâmpină ofiţerul, continuând să se îmbrace. Obrazul meu e destul de ars de soarele deşertului şi sunt cam de aceeaşi statură cu ticălosul ăsta! Deghizarea aceasta îmi va îngădui deci să pătrund în lagăr. Cunosc la perfecţie dialectul domnilor acestora, deci nimic nu-mi va fi mai uşor decât să ajung până unde va trebui.

— Atenţie! Amenokalul e foarte bănuitor..

— N-avea nicio teamă. Cunoşti zicala arabă: Vulpea e vicleană dar şacalul n-are, nici el, cap de oaie. Voi avea în sfârşit prilejul să pun capăt blestemăţiilor banditului acestuia şi fiţi încredinţat că nu-l voi lăsa să-mi scape, fie ce-o fi!

— Nu zic, am înţeles, dar, protestă tatăl prizonierei, nu-ti închipui totuşi că eu am să stau cu mâinile-n sân, în timp ce d-ta te vei duce în ajutorul Elisabethei!

— Fiţi pe pace! Veţi avea fiecare de îndeplinit şi rolul dv.!

Vorbind, Roger îşi trăsese vălul peste obraz.

Industriaşul se putu încredinţa că aducea leit cu Tuaregul.

Dar ofiţerul nu-i lăsă timp să-i facă complimente. Luă un pacheţel din buzunarele şeii, apoi, după ce-şi adună în jurul lui toţi oamenii, le expuse planul pe care spera să-l ducă la bun sfârşit.

Mehariştii aveau atâta încredere în dibăcia şi curajul şefului lor, că nu se îndoiau de reuşita lui şi, în cursul

expunerii sale, scăpau din când în când un murmur aprobator…

— Vasăzică, suntem înţeleşi, încheie locotenentul întorcându-se către industriaş. D-ta şi Sala vă apropiaţi de platou, ajutaţi de întunericul nopţii, dinspre partea falezei. Cu niţel curaj încercaţi să escaladaţi râpa ca să luaţi pe bandiţi pe la spate! Până una alta, eu le prepar un foc de artificii să-i meargă pomina!

— Cu toate astea, dacă te găseşti în primejdie?…

— Detaşamentul va executa un marş de ocolire, aşa ca prezenţa lor să nu fie semnalată de ocupanţii podişului. Oamenii mei se vor ascunde apoi la pândă, sub direcţia voastră, printre stânci, şi vor aştepta fluieratul meu din signal ca să lucreze, orice s-ar întâmpla…

Dar am pălăvrăgit destul! Înainte, la drum!

CAPITOLUL 7.
O ÎNCERCARE CUTEZĂTOARE

Aşa cum îşi schimbase hainele, aşa Guibert luă măsura de prevedere să schimbe şi cămila; doi din oamenii lui reuşiseră să prindă mehara victimei lui, care se oprise la câteva sute de metri mai încolo..

Acum iluzia era desăvârşită. Locotenentul putea fi luat, cât se poate de bine, drept un Tuareg adevărat.

La o scurtă comandă a ofiţerului, care se pusese iar în capul grupului său, mehariştii o luară din ioc, părăsind cadavrul tâlharului în prada hienelor şi şacalilor lacomi, care nu aveau să întârzie să vie la ospăţ.

Din nou, reluară pista Hammadei, dar, ajunşi la marginea liniei dunelor, detaşamentul se opri.

Într-adevăr, din observatorul lor Tuaregii îi puteau surprinde, dacă o luau otova prin şesul imens care se întindea leghe întregi până la regiunea muntoasă.

— Acum a venit momentul să ne despărţim.

Locotenentul întinse mâna industriaşului, care se grăbi să i-o strângă cu duioşie şi recunoştinţă; apoi, după un gest prietenos către oamenii detaşamentului său şi după o ultimă lămurire, se depărtă singur.

Câteva minute, Roger continuă să tropotească pe terenul pietros... Scutul de piele de antilopă bătea flancul cămilei, care continua a se depărta în trap viu, luând-o drept spre linia albastră a munţilor.

Căldura era apăsătoare dar ofiţerul era demult dedat cu atmosfera deşertului.

În mai multe rânduri îşi trecu mâna peste tunica lui, ca

să se încredinţeze că pacheţelul pe care-l scosese adineauri din buzunarul şeii, era tot acolo. Un zâmbet răutăcios îi licări în ochi. Fără-ndoială că se gândea la stratagema ce-şi propusese s-o întrebuinţeze pentru a libera pe prizonieră, dar privirile i se-ntunecară curând.

Îşi aminti de ceasurile de groază prin care trecea Elisabeth, temându-se să nu i se fi întâmplat logodnicei lui vreo nenorocire în timpul nopţii…

Cuprins de îndârjire, începu să lovească cu pintenii mehara şi ochii lui se aţinteau spre platou, care se desluşia acum luminat de razele orbitoare ale soarelui.

Roger era deprins să suporte scânteierile deşertului, care-ţi iau de obicei ochii. Când şi când ducea mâna straşină la frunte, ca să poată observa mai bine împrejurimile.

Avuse grijă să-şi petreacă la încheietura dreptei brăţara de marmoră, cu vine, a victimei lui, căci lipsa acestei podoabe ar fi putut trezi bănuielile celorlalţi bandiţi.

În sfârşit ofiţerul pătrunse în regiunea de stânci. Era uşor să se întindă o cursă în zona asta, care oferea atâtea ascunzişuri, dar Roger păstra mereu aceeaşi siguranţă de sine şi aceeaşi credinţă în izbândă.

Nu uitase nimic din amănuntele şi lămuririle ce i le daseră cei doi fugari din tabăra Tuaregilor.

Acum zărea cărarea care şerpuia în sus, pe coasta muntelui, care îngăduia să ajungi la podiş.

— Înainte! murmură el, înteţindu-şi înc-odată mehara.

Roger îşi închipuia, fireşte, că-l pândeau, că războinicii Amenolcalului îi surprinseseră prezenţa. Rămânea însă, în acelaşi timp, convins că duşmanul îl lua drept camaradul lor trimes în iscoadă. Va trebui să-şi joace bine rolul!

Dar primejdiile de tot felul nu erau în stare să-l facă pe locotenent să dea înapoi, sau măcar să se codească. Ştia că viaţa, că onoarea aceleia pe care o iubea, se găseau acum în joc; pentru a o salva, va încerca imposibilul.

Mehara îşi încetinise mersul; începea să urce panta.

Roger studia cu atenţie stâncile, întortocheturile şi

scobiturile înconjurătoare, aşteptându-se în fiece clipă să vază răsărind umbra vreunui Tuareg de după stâncile care mărgineau drumul.

Totuşi, abia la sfârşitul urcuşului, în apropierea imediată a platoului, falsul nostru Tuareg dădu cu ochii de o sentinelă.

Fără a se codi o clipă, ridică în sus mâna şi mormăi un scurt *„selam”* şi-şi urmă drumul, încă urcător.

De acolo şi începea să simtă un miros usturător de fum, care vestea existenţa focurilor de bivuac în apropiere. Vasăzică tabăra era acolo.

Într-adevăr, ofiţerul, ajungând pe platou, descoperi în puţine clipe partea locului unde tâlharii deşertului îşi legaseră cămilele. Sărind sprinten din spinarea meharei, o conduse de dârlogi spre celelalte dobitoace şi o priponi bine.

— N-ai dat de nimic, Musa?…

Roger cu greu putu ascunde o tresărire.

Un voinic înalt, cu faţa voalată de un *litham,* stătuse tolănit la mică depărtare de grupul meharelor. Se ridicase şi venea acum spre el.

Locotenentul se întoarse. Cea mai mică şovăială putea să-l dea de gol şi să-i devie fatală…

Din fericire, desăvârşita lui cunoaştere a dialectului tuareg îi îngădui să biruie greaua încercare a momentului, fără să trezească bănuielile tânărului tâlhar.

— N-am întâlnit nimic bătător la ochi, răspunse el simplu.

— Amenokalul te aşteaptă în peşteră.

— Mă duc să-l văd numaidecât.

Întinzând braţul cu brăţara, Roger trecu, în timp ce celălalt se duse să se lungească iar în locul ce-l ocupase cu un minut înainte.

Tuaregul nostru deghizat, plimbându-şi repede privirile primprejurul lui, îmbrăţişa podişul pe care cetaşii prădalnici îşi aşezaseră tabăra. Călăuzindu-se de lămuririle ce-i dase Maurannes, descoperi repede peştera

care se deschidea nu departe de acolo, în faleză.

Inima cutezătorului bătea tare, în momentul acela, nu atât de teamă, ci pentru că-şi zicea că avea s-o găsească, fără îndoială acolo pe prizonieră.

Îşi urmă drumul, salutând în treacăt, la iuţeală, cu mâna ridicată, pe tuaregii chirciţi turceşte în jurul focurilor. Unii din ei fierbeau şi amestecau de zor nişte *cuşcuş*.

El imita în momentul acela la perfecţie mersul mlădiu şi cam repede al tâlharilor pustiei, aşa că în nimeni nu se trezea vreun prepus în privinţa identităţii noului-venit, fiecare crezând că e agerul Musa, pornit în recunoaştere ceva mai înainte.

Peste două minute, falsul Tuareg ajungea la intrarea grotei. Fără nicio codeală, pătrunse înăuntrul adăpostului.

Zări numaidecât pe Amenokal, şezând turceşte pe o rogojină.

Un fior îl furnică prin tot trupul, când desluşi, ceva mai încolo în umbră, rezemată de peretele stâncii, o formă omenească…

Era Elisabeth, stând mereu cu ochii mari la pândă, strângând mereu în mâna ei un pumnal pe care nu-l părăsise o clipită în tot restul nopţii.

Mau Sander, de altminteri, nu mai stăruise. Fuga prizonierilor lui, cele câteva ceasuri cât lipsise, întoarcerea lui de la goana istovitoare, neastâmpărul în care se găsea până avea să se întoarcă Musa, pe care-l repezise după ştiri, toate astea depărtaseră, pentru moment, pe frumoasa captivă din gândurile lui.

Şi totuşi, biata copilă aştepta, cu inima strânsă de teamă, tresărind la cel mai mic zgomot, încordându-se să nu se lase biruită de oboseală sau de deznădejde care puteau s-o lase slabă şi dezarmată în faţa banditului de temut care o cucerise.

Drept vorbind, nefericita simţise tresărind şi crescând speranţa în pieptul ei, când se produsese alarma pe podiş, în urma evadării tatălui ei şi a credinciosului Sala…

Îşi da, într-adevăr bine seama că cei doi oameni sănătoşi şi teferi, se vor grăbi să ajungă cu orice preţ la Iferuan şi să scoale în picioare postul mehariştilor... Un detaşament va porni şi va încerca s-o libereze. În cel mai scurt timp...

Cu toate astea, prizonierei nu-i da, în momentul acesta, câtuşi de puţin în gând că Tuaregul care se ivise în gura grotei şi care înainta, oprindu-se în faţa Amenokalului, era Roger, Roger al ei, la care alergau neîncetat cele mai scumpe gânduri ale ei...

Fata, tot nemişcată, aştepta.

Clasul ursuz al lui Mau Sanden, adresându-se omului său, o făcu să tresară:

Te-ai întors din Erg, Musa?

Da, din Erg! răspunse ofiţerul, cu glasul cel mai liniştit.

— Şi n-ai descoperit nimic suspect? *Kufarii* n-au dat încă niciun semn de viaţă?

— N-am dat de nicio urmă de Kufar.

— Nil încape nicio îndoială că fugarii au reuşit s-ajungă la Iferuan.

— Fii pe pace, Mau Sanden!... Fugarii n-au să mai ajungă niciodată la Iferuan! Grija asta poţi să ţi-o iei de-a cum de la inimă. Musa ştie ce ştie!

Şi în timp ce rostea aceste cuvinte, falsul Tuareg îşi mângâia patul carabinei ce-o purta în bandulieră.

O lucire scăpără în ochii Amenokalului:

— Cum? exclamă el. I-ai răpus cumva?

— Am tras în ei, chiar în clipa când se opriseră, prosteşte, la piciorul unei dune.

Mau Sanden bătu din palme, bucurat:

— Ai lucrat minunat, Musa, declară şeful. Nu-ţi închipui cât mă temeam de urmările evadării acestor doi câini!

— Avem întărituri fireşti straşnice şi putem înfrunta toate asalturile, întâmpină ofiţerul deghizat, care simţea înzecindu-i-se siguranţa.

— Nici vorbă, poziţia noastră este de necucerit şi nu ne-ar fi greu să respingem un asalt în mase, dar ar fi

primejdios să nu veghem cu zece ochi; *Kufarii* sunt vicleni, trebuie pază bună, mai mult ca oricând.

— Kufarii n-au ca Mau Sanden inima de leu şi îndrăzneala panterei! N-au încercat ei în atâtea rânduri să puie mâna pe el? n-o să le meargă nici data asta şi niciodată;

Complimentul ce i-l făcuse falsul Musa, păru a pricinui o părere deosebită Amenokalului; se ridică, apoi spuse vesel vizitatorului său:

— Am să-ţi dăruiesc un colan de chihlimbar pentru isprava ta vitejească.

Mau Sanden se întoarse puţintel cu faţa-n colo, ca să ia darul făgăduit.

Ofiţerul profită numaidecât de asta. Pentru a se apleca şi a face un semn captivei, ca s-o facă să înţeleagă că-n faţa ei se afla un prieten tainic..

Elisabeth încremenise, nespus de uimită. Aşa de puţin se aştepta la un asemenea semn din partea acestui Tuareg, că nu ştia ce atitudine să ia...

Dar deja Amenokalul se întorcea către vizitatorul său, care-şi reluase nemişcarea; şeful scosese dintr-o lădiţă un şirag de chihlimbar, prădat, nici vorbă, de la vreo caravană, şi-l întinse ofiţerului:

— Iacă, Musa, ţine; mie mi-s dragi oamenii viteji şi isteţi.

Falsul Tuareg făcu o plecăciune respectuoasă, în timp ce căpitanul îi petrecea singur colanul pe după gât...

— De-acu Mau Sanden nu mai are ce se teme din partea duşmanilor lui!

— Bine, voinice, poţi pleca. Să ştii, Musa, că sunt mulţumit de tine!

Ofiţerul nu mai zăbovi. Ştia că un gest, o atitudine neîndemânatică din partea lui, putea compromite totul, aşa că, luând acelaşi mers ca la venire, plecă, fără să rişte o singură aruncătură de ochi în direcţia captivei, care tot înlemnită rămăsese, cu toată adânca emoţie care făcea să-i bată inima.

Elisabeth, ce-i drept, avea motive serioase să nu-şi revină din uimire. Timp de câteva minute ea mai observă pe acest necunoscut, ale cărui atitudini nu-i puteau. Fireşte, aminti pe acelea ale logodnicului ei.

Cu toate astea, ea văzuse bine... Ea nu era jucăria unui vis... Fireşte, nu putuse înţelege ce vorbiseră între ei cei doi tâlhari, dar semnele acelea şi gesturile acelea misterioase o încurajau să-şi spună în gând că avea de-acum un prieten, aci în tabără...

Fata îşi dădea acum frâu mai liber închipuirii ei; se simţea mai puţin deznădăjduită, mai puţin abătută... Fără îndoială, mehariştii din Iferuan trebuie că întreţineau legături cu vreunul din bandiţi... Tuaregul, al cărui litham o împiedicase să-i deosebească trăsăturile, îşi trăda desigur tovarăşii şi şeful... măcar că acesta îl dăruise cu un colan pentru serviciu credincios. În schimbul unei mite grase, el arătase probabil mehariştilor din Iferuan unde se afla închisă prizoniera...

Din fericire, Amenokalul nu observa emoţia adâncă ce o turbura acum atâta pe vecina lui.

Părăsi şi el grota, puţin timp după plecarea falsului Musa.

Un Tuareg apăru curând în peşteră. Aducea pe o tavă o porţie de *cuşcuş* pe care nomazii o preparaseră, ca de obicei, cu *asram* şi *cram-cram.*

Cu toate că nu avea nicio poftă de mâncare, Elisabeth mâncă ce i se adusese, căci îşi spunea că-i trebuia să-şi pună puterile la loc, în caz că s-ar repeta din nou atacul de mai înainte al banditului. Mau Sanden nu reuşise să-i ia pumnalul, pe care tot îl mai păstra în cingătoarea ei, dar el nădăjduia, desigur, să biruie curând revolta şi rezistenţa încăpăţânată a captivei lui.

Fata, simţind că încolţeşte în ea o nouă speranţă, aştepta cu nerăbdare — ce anume?... Nici ea nu se putea dumiri...

CAPITOLUL 8.
DJINII INTERVIN

Liniştea platoului nu fu turburată de nimic, toată ziua.

Tuaregii îşi vedeau de trebile obişnuite.

Ofiţerul nostru, având grijă să ocolească cine ştie ce întrebări neprevăzute şi stânjenitoare, care ar fi putut face pe tâlhari să-i bănuiască identitatea adevărată, făcu pe ostenitul şi se duse să se culce aproape de locul unde erau priponite meharele.

Cu capul pe o şea, se prefăcea că doarme, dar când şi când genele i se întredeschideau uşor, iscodind cu stăruinţă vecinii şi chibzuindu-şi cu toată grija amănuntele planului său.

Din vreme în vreme, de asemenea, mâna lui Roger disiparea sub manta şi-şi pipăia pachetul misterios... Ofiţerul abia îşi stăpânea nerăbdarea.

Trebuia să aştepte până se va face noapte înainte de a se pune pe lucru. Câte-odată întindea urechea şi căuta să prindă ceva din vorbele vecinilor lui mai aproape de el. Dar tuaregii jucau zaruri sau discutau de jafuri şi atacuri de caravane...

Pe muchea podişului, sentinela veghea mereu, scociorind neîncetat cu privirile agere hammada care se întindea cât cuprindeai cu ochii, incendiată de un soare neîndurat...

Lungit nemişcat, ofiţerul se frământa în gând; ştia că detaşamentul lui execută acum manevra de ocolire pe care o poruncise el înainte de a porni la podiş.

Liniştea care stăruia în tabără îl încuraja în credinţa că

duşmanul nu surprinsese prezenta prin preajma locului a mehariştilor.

În momentele acestea Maurannes, Sala şi inimoşii lor tovarăşi trebuie că escaladau stâncile care, de cealaltă parte a hammadei, puteau duce în apropierea platoului.

Nici vorbă, era o trecere periculoasă aceea; trebuia să nu suferi de ameţeli ca să apuci drumul acela, dar Roger cunoştea îndeajuns sângele rece şi îndrăzneala ajutoarelor lui din această expediţie, ca să fie încredinţat că vor birui toate piedicile.

Se lăsa seara, când, deodată, ofiţerul tresări; un huhuit lugubru de huhurez se auzi în apropiere.

Roger zâmbi sub lithamul lui... Prietenii săi erau aproape de tot, ascunşi pe după stânci. Îi aduceau la cunoştinţa, în felul acesta, că-l aşteptau pitulaţi prin stâncăria care domina platoul.

Putea aşadar, oricând, să se pună pe lucru.

Falsul Tuareg băgă repede de seamă că huhuitul acela al păsării de noapte trezise şi atenţia celorlalţi tuaregi... Se ridicau neliniştiţi prin tabără, războinicii plimbau priviri întrebătoare în direcţia din care pornise semnalul...

Ofiţerul se hotărî să intervină:

— Ei, n-aţi recunoscut ţipătul huhurezului? întrebă el venind să se aşeze lângă jucătorii de zaruri.

— Vezi că huhurezii nu prea obişnuiesc să se abată prin partea asta a pustiei, obiectă unul din tâlhari. N-ar găsi cu ce să se nutrească.

— Hm!... De!... de!... Mai ştii?... Poate n-o fi vorba chiar de un huhurez ca toţi huhurezii! Da, zău, mai că-mi vine să crez!... Ba, dacă vreţi să vă spui adevărat, cred chiar de-a binelea...

— Ce? ce tot îndrugi tu, măi Musa?

Tuaregii începură să se strângă ciucure, tot mai mulţi, împrejurul locotenentului... Păreau tare neliniştiţi dar Roger, care cunoştea de minune superstiţiile lor şi pornirea lor de a crede în mod naiv toate legendele cu minuni şi vrăji care te bagă în răcori, se grăbi să urmeze

cu glas mai misterios:

— Cum, voi nu cunoaşteţi povestea aia veche eu huhurezul, care-am auzit-o din gura unui Marikiko bătrân de prin Ualiminden?... se poate?...

— Ei, spune-o zău, Musa, hai spune-o!

Ofiţerul se aşează turceşte lângă foc; vreo cincisprezece tuaregi îl înconjurau acum, aţintind stăruitor asupră-i privirile, în care se citea oarecare nelinişte:

— Ştiţi doară şi voi, începu Roger, că există anumite împrejurări când sufletele morţilor se întrupează în trupuri de cucuvăi, bufnite, huhurezi... De-o pildă, nenorociţii rătăciţi prin nisipurile pustiei, pe o noapte scăldată de razele lunii, se întâmplă să piară, dar sufletele lor se duc să locuiască în trupuri de cucuvăi sau de huhurezi şi revin să turbure pe cei în viată... Ăştia sunt Djinni blestemaţi, aducători de nenorocire, duhuri rele primejdioase!

— Şi pe cât crezi tu, noi avem un Djinn în apropierea noastră?

— Nu pot să vă jur, dar cum ziceţi voi că huhurezi adevăraţi nu se pomenesc prin partea locului...

Ofiţerul ridică din umeri, lăsându-i pe ei să tragă încheierea. Vecinii lui se simţeau din ce în ce mai încurcaţi în tăcerea care se făcu... Viteji şi îndrăzneţi în luptă, ei se simţeau slabi şi înspăimântaţi ca nişte copii când venea vorba de lumea necunoscutului şi miraculosului.

— Dar bine, al cui să fie sufletul Djinnului?...

— Poate al unuia din fugarii pe care i-am omorât eu acum câteva ceasuri, pe lângă dune!

— Păi dacă-i aşa, îndrăzni să-şi dea cu părerea unul din tâlhari, cine ştie de ce avem a ne teme din partea lui... Am auzit că Djinnii Kufarilor ar fi mai înfricoşători ca ceilalţi... Le e sete şi beau sângele victimelor lor.

— Ba eu am mai auzit zicându-se că vin să le crape dehii şi că-i fac să moară de sete şi de foame prin pustie. Mulţi conducători de cămile şi-au pierdut astfel minţile, rătăciţi şi hărţuiţi pe piste rele de ţipetele lor amorţii!

Roger continua a vorbi şi a-i înfricoşa…

Nimeni nu încerca acum să-l întrerupă… Noaptea se lăsa încet, dar părea că ascultătorii din jurul lui nici nu băgau de seamă; privirile lor înfrigurate se boldeau toate la el… Frica apăsa asupra grupului nemişcat.

Niciodată ofiţerul nu-şi jucase în mod aşa de îndemânatic rolul; evoca minunat legendele fantastice pe care le auzise mai-nainte la postul din Iferuan din gura mehariştilor şaaba. Vecinii se uitau în gura lui. Uitând de tot ce era în jurul lor. Ameninţările ce-i pândeau din partea duhurilor rele li se păreau, în momentele acelea, cu mult mai de temut decât toate uneltirile ce puteau încerca împotriva lor mehariştii…

— Dar uite că nu se mai aude nimic, întâmpină, după câtva timp, unul din luptători. Djinnului i-o fi fost frică şi şi-a văzut de drum.

Falsul Tuareg dădu cu îndoială din cap:

— Să nu zici deloc asta, tovarăşe… Ba chiar dimpotrivă, mie mi s-a părut… mi s-a părut că aud un fâşâit ciudat aproape de tot de mine…

— Un fâşâit?…

Grupul, înfiorat, cuprins’ de-o nelinişte, începu1 să se agite, mâinile strângeau mânerele săbiilor sau ale pumnalelor…

Privirile pătrunzătoare a lui Roger surprindeau tremurul convulsiv care agita mâinile vecinilor lui…

Atunci, mai hotărât ca niciodată să înzecească alarma tâlharilor pustiei, el stărui:

— Nu simţiţi şi voi în jurul vostru un miros… un miros de pucioasă?

Tuaregii începură a adulmeca aerul, a căuta să deosebească mirosul de care ciudatul Muşa pomenise aşa, deodată, dar nu putură deosebi nimic nefiresc în adierile serii…

— Ce te face să vorbeşti aşa?… Noi nu simţim nimic!

— Cu atât mai bine pentru noi… Căci dacă mirosul acela n-ar fi fost numai părere, apoi era semn că Djinnul

avea de gând să ne joace un renghi din cele mai groaznic.

— Ce, ce putea să facă?

În timp ce vecinii lui stăteau tot aplecaţi, Roger duse mâna la pacheţelul misterios pitit în haina lui. Era vremea să lucreze şi să dezorganizeze rezistenţa pe care tâlharii ar putea-o opune adversarilor lor, rămaşi până acum nevăzuţi.

— Vedeţi voi focul ăsta... stărui falsul Tuareg. Ei bine, dacă Djinnul dă târcoale pe-aici... flăcările au să capete o culoare supranaturală...

Apoi, răsucindu-se subit şi întinzând un braţ spre dreapta, ofiţerul scoase un strigăt:

— Aoleo— Uite-l!

Toţi ca unul, Tuaregii întoarseră capetele în direcţia arătată, holbând ochii în gol.

Roger se folosi repede de prilej şi zvârli în foc o parte din conţinutul pachetului păstrat de atâta vreme.

Numaidecât izbucniră exclamaţii de uluială din toate părţile: focul căpătase acum o culoare vede... Focul bengal pe care-l turnase ofiţerul lumina cu reflectări fantastice toată partea aceea a platoului.

Se ridicară numaidecât strigăte de groază şi de deznădejde din toate părţile... Tuaregii se risipeau ca potârnichile, fugind care încotro, cât. Mai departe de1 focul vrăjit de prezenta duhului rău.

— Djinnul e aici! L-am văzut!

— Păzea! sugrumă pe oricine de care dă în cale.

— Are să ne sugă sângele ca vampirii fioroşi...

Se ridicau umbre curteneşti din toate părţile; toţi cei care nu ascultaseră poveştile fantastice ale falsului Musa vedeau fuga. Ca să-şi dea seama de lumina ciudată ce se produsese împrejur...

Atras de strigătele oamenilor lui, răsări peste puţin şi Amenokalul.

Sprâncenele i se încruntară zărind focul verde care era acum pe sfârşite.

Izbucni într-un râs batjocoritor.

— Apropiaţi-vă, fii de gazele, inimi de hiene ce sunteţi! Nu e la mijloc nicio vrajă. Un mucalit şi-a râs de voi şi v-a jucat o festă!

Dar, aproape de tot, lugubrul huhuit de huhurez răsună iarăşi, crescând spaima ce domnea printre nomazi; Tuaregii scoteau ţipete zăpăcite, se aşteptau din clipă în clipă să fie atacaţi de Djinn.

Şeful, neputincios în faţa uluielii generale, pierduse autoritatea cu care încerca să-i liniştească.

În momentul acela, alte două focuri din apropiere se colorară şi ele în verde, falsul Musa profitase de zăpăceală ca să arunce şi restul proviziei lui de praf în flăcări şi înmulţirea aceasta a focurilor verzi stârnea o spaimă din ce în ce mai irezistibilă printre războinici!

— Inimi de iepure ce sunteţi, nu e vorba aci de Djinni! Ei nu au niciun amestec într-asta!

Mau Sanden nu părea a împărtăşi superstiţiile şi frica Tuaregilor săi; umbla pe lângă focuri, făcea gesturi mari, silindu-se a face pe vecinii lui să-nţeleagă că trebuie să fie la mijloc vreo manevră vicleană a Kufarilor, dar nici cuvintele lui. Nici atitudinea lui hotărâtă, nu izbuteau să potolească panica ce răscolise tabăra.

Amenokalul simţea, la rândul lui. Cotropindu-l o grijă, care creştea tot mai mult. Neîmpărtăşind credinţele prosteşti ale tovarăşilor lui, accidentul care se produsese îi apărea cu atât mai mult plin de grele ameninţări. Nu se mai putea îndoi de primejdia ce pândea primprejur…

O întrebare grabnică se impunea spiritului său: cine aruncase focurile bengale în flăcări? Cine reuşise să provoace atât de bine prin Tuaregi o alarmă atât de vie?

Neliniştea Şeicului-Fantomă creştea cu atât mai mult, cu cât vedea că luptătorii săi erau, pentru moment, neînstare să se lupte, să opună o împotriviri serioasă unui duşman hotărât.

— Veniţi-vă în fire! Liniştiţi-vă! Vă jur că nu sunt la mijloc Djinii! Nu fiţi suflete de muieri!

Mau Sanden alerga de la unul la altul. A- cum, cele din

urmă licăriri verzi se stingeau; nemişcaţi şi tremurând, Tuaregii se grupau în umbră, aşteptând, din clipă în clipă, să se arate vreun duh din iad, gata să-i chinuiască…

Chiar şi sentinela pusă de strajă îşi părăsise postul.

Amenokalul, indignat, se grăbi să-l recheme la datorie:

— Eşti mai laş decât cel mai puturos şacal, răcni el, apucând pe ostaş de guler şi zgâlţâindu-l cu putere. Te-ai gândit tu la urmările grozave ale neglijentei tale, dacă mehariştilor Kufari le-ar da în gând acum să ne atace?

Oşteanul nu răspunse. Temură din toate mădularele. Ce-i mai păsa lui de Meharişti? Soldaţii din Iferuan îi păreau lui de-o mie de ori mai puţin de temut decât Djinnii ăştia înfricoşători care-şi vesteau prezenţa într-un chip atât de neîndoielnic!

— Suntem pierduţi, Amenokalule! bâlbâi el. Djinnii ne-nconjoară din toate părţile!

Tuaregul voi să se smulgă din mâinile şefului, când acesta smuci sabia ce-i atârna de cingătoare; înainte ca oşteanul să se fi putut apăra, Mau Sanden roti teribilul oţel tăios deasupra capului său şi apoi izbi cu sete pe vecinul său, ceva mai sus de ceafă.

Capul zbură la câţiva paşi şi un şipot de sânge ţâşni din trunchiul decapitat…

Amenokalul îşi şterse sabia de mantaua lui albastră şi răcni cu o voce înfricoşătoare:

— Să vă slujească asta de învăţătură la toţi! Cel dintâi care va mai cuteza să vorbească de Djinni va avea aceeaşi soartă!

Un freamăt străbătu grupele de Tuaregi. Atitudinea hotărâtă a şefului lor, le impunea la urma urmei. Toate privirile lor erau aţintite la cadavrul prăbuşit la câţiva paşi…

— Mareb! tu să te duci să iei locul acestui fricos! Să fii cu ochii în patru! O singură clipă să nu-ţi slăbească atenţia!

Cel chemat se depărtă de ceată şi se duse să reia postul pe care-l ocupase până acum mortul.

O sclipire de mulţumire trecu prin ochii Amenokalului dar sprâncenele i se încruntară din nou când îşi numără luptătorii.

— Nu sunteţi toţi, declară el… Ce s-a făcut Musa?

Tuaregii se întoarseră, căutând cu ochii primprejur. Nu-şi văzură camaradul care, mai adineauri, le şoptise groaznicele poveşti din bătrâni. Folosindu-se de zăpăceala ce domnea pe podiş, falsul Tuareg se grăbise să se facă nevăzut.

CAPITOLUL 9.
LIBERAREA

Roger Guibert îşi dase numaidecât seama de reuşita deplină a şiretlicului său. Groaza ce intrase în Tuaregi, străduinţele zadarnice ce-şi da şeful lor ca să-i liniştească, aveau să uşureze nespus încercarea ofiţerului.

După ce zvârlise în flăcări ultimele lui focuri bengale, se strecură tiptil spre peşteră.

În câteva clipe ajunsese la ascunzătoarea naturală.

Atunci, fără a sta la cumpănă, fără a se mai sinchisi de fierberea ce o provocase şi care se prelungea pe lângă focurile taberei, el se repezi înăuntru.

— Elisabeth?... Unde eşti?...

Timp de câteva clipe, numai gălăgia şi strigătele războinicilor răzbăteau la el din spre tabără, cu toate astea privirile pătrunzătoare ale locotenentului desluşiră curând, la lumina tremurătoare a unei lămpi de petrol, forma neclintită a fetei, ghemuită în chiar locul unde o văzuse mai înainte, când venise să vorbească cu Amenokalul.

Prizoniera, adânc nedumerită şi turburată de incidentele ce se produseseră afară, atât de aproape de ea, sta şi aştepta.

La început crezuse că războinicii petreceau, dar când îl văzu pe Mau Sanden năpustindu-se afară, când auzi înjurăturile şi răcnetele lui furioase, ce umpleau tabăra, înţelese că se întâmplase ceva neaşteptat, alarmant.

Din locul ei, zărea umbrele fugare ale războinicilor, forfotind de colo, colo, speriate.

Şi iată că, deodată, silueta voinică a unui Tuareg răsare în gura peşterii!...

În primul moment Elisabeth crezu că e Anicnokalul care se înapoia şi mâna ei se încleşta din nou, cu şi mai multă dârzenie, pe mânerul pumnalului.

Dar omul care intrase o chema pe nume, îi vorbea în franţuzeşte...

— Cine mă cheamă? îndrăzni ea să întrebe şi inima îi bătea să se spargă.

Prizoniera credea că e la mijloc numai jocul unei halucinaţii... recunoscu vocea... Era vocea lui Roger! Cu toate astea ea şovăia să. Creadă că e o realitate... Roger nu putea fi aci, în mijlocul tâlharilor deşertului. Ea nu vedea în faţa ei decât un Tuareg, acelaşi care, mai înainte, venise să stea de vorbă cu şeful.

Totuşi făta îşi aminti repede semnul de înţelegere ce-i făcuse adineaori, în taină, ciudatul tâlhar al pustiului, şi. Deodată, un nume scump izbucni de pe buzele ei:

— Roger, tu, în sfârşit!

— Da, eu sunt, scumpa mea, dar te jur, nu face nicio imprudentă!

înainte chiar ca să-i adreseze Elisabeth altă întrebare, falsul Tuareg îi spuse:

— Repede! trebuie să profităm, să fugim câtă vreme paznicii tăi sunt în fierbere, certându-se între ei. O s-o tulim spre dreapta, lăsându-ne s-alunecăm în jos, de-a lungul pantelor. Pereţii râpei sunt aproape drepţi de partea asta dar, fii pe pace, am să fiu acolo şi am să te susţin.

— Şi tata?... Şi Sala?...

— Nicio grijă pentru ei. Au fugit şi sunt în apropiere, unde te aşteaptă cu mehariştii mei. E vorba numai să ajungem cu bine la ei!

— Atunci, haidem! Te urmez!

Fata captivei se luminase acum... Roger era lângă ea. Nu se mai temea de nimic.

Ea sări sprintenă în picioare şi apucă mâna ce i-o

întindea iubitul.

— Repede! stărui locotenentul. Să ne grăbim. Mau Sanden o să se întoarcă. trebuie până atunci…

Roger Guibert n-apucă să sfârşească vorba… Urlete furioase izbucniră în tabără. Amenokalul şi războinicii descoperiseră, în momentul acela, dispariţia falsului Musa şi dădeau buzna spre peşteră.

— Suntem pierduţi! îngână Elisabeth. Ne-au văzut!

Fata nu se înşelase… Oricât de mult se grăbise liberatorul ei, tot nu reuşise să abată până la capăt bănuielile tâlharilor pustiei. Dezmeticiţi din emoţia lor, Tuaregii surprinseseră siluetele celor doi fugari, care se desluşeau în gura grotei.

— Înapoi! Să ne baricadăm în peşteră! Mitraliera!

Ofiţerul îşi dădu seama, dintr-o aruncătură de ochi, că orice încercare de fugă pe platou. Le rămânea, pentru moment, tăiată.

Mau Sanden se apropia, urmat buluc de oamenii lui.

— Musa e un trădător! răcnea Amenokalul… Scamatoriile acestui ticălos v-au zăpăcit, v-au prostit, v-au luat minţile şi v-au făcut fricoşi ca nişte potăi de şacali… Pe el! Săi nu lăsăm să ne scape câinele ăsta!

Tuaregii se şi năpusteau s-atace refugiul, când, deodată, câteva pârâituri izbucniră…

Doi din războinicii care înaintau, alături de Mau Sanden. Se prăbuşiră, atinşi de moarte de gloanţele trimese de Roger.

Locotenentul rămase hotărât să susţină un asediu în regulă. Pe iubita lui o făcuse să se puie la adăpost îndărătul unei stânci, de care ea se lipi.

El, lungit jos, manevra mitraliera; siluetele Tuaregilor, care se desenau desluşit pe cerul limpede, formau nişte ţinte lesnicioase.

Mau Sanden înţelese curând că se expunea în mod primejdios:

— Repede! La pământ! comandă el războinicilor lui.

Tâlharii deşertului ascultară, lungindu-se jos, dar tot nu

destul de repede ca unul din tovarăşii lor, atins de un plumb în frunte, să nu se rostogolească lângă ei.

Dar Roger scoase în curând o exclamaţie înăbuşită de ciudă:

— Afurisit lucru! Mitraliera s-a oprit, nu ştiu de ce!

O grindină de gloanţe sosi numai decât, după această constatare, şuierând în jurul locului unde se baricadase locotenentul. Din fericire, Elisabeth avusese prevederea să stingă lampa de petrol care lumina interiorul grotei.

Tovarăşul ei de primejdie îşi smulsese, cu un gest brusc, lithamul, care-i ascundea trăsăturile feţei, şi care devenea acum nefolositor.

— Curaj, scumpa mea. Am să pot rezista până la capăt... Oamenii mei nu sunt departe; au auzit desigur răpăitul mitralierei şi nu vor întârzia să intervină.

— N-avea grijă, Roger, nu mă tem de nimic.

Fata se apropiase târâş de logodnicul ei, descoperise nişte carabine în grămada de prăzi pe care Amenokalul o adăpostise în ascunzătoarea lui şi se simţea gata să ajute cu fapta pe inimosul ei logodnic. Acum, ea îşi recăpătase toată energia ei obişnuită. Lungită pe jos, cu privirea scânteietoare, aştepta la stânga logodnicului ei, gata să tragă şi ea din carabina ei. De cum ar zări o umbră suspectă.

Fără-ndoială, pierderile ce suferiseră făcuseră pe tâlhari prudenţi, căci se tupilară câteva momente fără să-ncerce să se repeadă la asaltul grotei.

Amenokalul ştia că situaţia celor doi asediaţi era, acolo unde se aflau, minunată. El nu ştia de oprirea bruscă a mitralierei, aşa că găsea că e mai bine să mai zăbovească, pentru moment. Aştepta, cu războinicii lui, lipindu-se de-o stâncă feritoare din apropierea imediată a intrării peşterii.

Trecură două mânute... Se auzea, din depărtare, numai urletul lugubru al şacalilor şi hienelor.

Nemişcaţi, cei doi logodnici stăteau pânditori, ciulind urechea după cel mai slab zgomot, cu degetul pe

trăgaciul armei lor.

În sfârşit Tuaregii, care începuseră a pierde răbdarea, hotărâră să atace. La un semn al şefului lor, se repeziră din adăposturile lor.

— Atenţie! strigă Roger. Foc!

Cele două carabine trosniră odată şi încă odată; patru din războinicii care se năpusteau se opriră în loc, loviţi în plin avânt, şi se prăbuşiră pe stânci, dar ceilalţi se apropiau, conduşi de Amenokal; strigăte de război asurzitoare răsunau de la intrarea peşterii.

— Daţi buzna peste câinii ăştia, comanda Mau Sanden, dar nu cumva s-o loviţi pe prizonieră! Ea e a mea!

Acum se încingea lupta, pe viată şi pe moarte. Fără să le peste de pierderile serioase ce înduraseră, Tuaregii păreau hotărâţi să isprăvească, odată pentru totdeauna, cu inimoşii lor potrivnici.

Ajunseră la luptă corp la corp. Cotropit de năvălitori, ofiţerul apucă arma de ţeavă şi o învârtea în jurul lui, folosind-o ca o măciucă. Doi Tuaregi, cu testele crăpate, muşcaseră ţărâna. Locotenentul ar fi continuat să ţină piept adversarilor, impresionaţi de eroica lui rezistentă, dar Amenokalul se năpusti asupra lui.

Izbitura fu atât de violentă, că amândoi îşi pierdură echilibrul şi căzură pe terenul stâncos al grotei.

Elisabeth vru să-şi descarce carabina în Mau Sanden, să-şi elibereze logodnicul de sălbaticul lui adversar, dar cei doi bărbaţi se rostogoleau unul peste altul; ea se temea să nu-l nimerească pe Roger…

Şovăirea asta îi fu fatală. Trei tuaregi se repeziră la ea, silindu-se să-i smulgă arma.

Slobozi câteva împuşcături dar plumbii se duseră să se turtească de pereţii peşterii; tâlharii înşfăcară brutal pe fată, care se zbătea cu violentă, şi abătură încolo ţeava carabinei. Tuaregii, din nefericire pentru fată, erau prea numeroşi; Elisabeth zgâria, muşca pe adversarii ei — în zadar, la urma urmei se simţi împinsă până în peretele stâncos’ şi pironită de pumnii lor viguroşi.

— Roger! Ajutor! strigă ea, pierdută…

Vai! ofiţerul nu putea, în clipa aceea, să-i sară într-ajutor. El îşi continua tragica lui luptă, corp la corp, cu Tuaregul-Fantomă.

Şeful bandiţilor pustiei era mlădios ca o şopârlă şi se silea să scape din strânsoarea lui, dar Roger se ţinea bine şi nu slăbea pe adversar de beregată. Amenokalul horcăia, mâna lui nervoasă se căznea s-apuce pumnalul ce-l purta înfipt în brâu.

La un moment dat, Mau Sanden reuşi să apuce arma, o ridică în sus cu un gest disperat, ca să-şi lovească duşmanul drept în piept, când braţul ofiţerului se întinse cu iuţeala fulgerului.

Apucând mâna Tuaregului, începu a i-o răsuci încet. Mau Sanden rezista, picături mari de sudoare îi broboneau tâmplele. Sub litham, faţa bronzată i se contracta groaznic, se încorda să se împotrivească, dar durerea lui fu mai tare: biruit, îndoi braţul.

Acum, Francezul îl stăpânea. Amenokalul simţea că potrivnicul reuşea să întoarcă pumnalul spre pieptul lui; ţinându-i mâna între degetele de oţel, avea să-l constrângă să se lovească el singur.

Într-o sforţare supremă, Tuaregul încercă încă odată să se elibereze. Osteneală zadarnică. Neîndurată, lama lucie se apropia de pieptul lui, peste o clipă simţi arma zgâriindu-i pielea.

— Ajutor! strigă el, părăsit de sângele lui rece.

Tuaregii încercaseră să-i sară într-ajutor dar cei doi vrăjmaşi erau aşa de strâns încăieraţi, că se temeau, la rândul lor, să nu-l lovească pe Mau Sanden.

De altfel şi vocea energică a locotenentului răcni îndată:

— Un pas de faceţi şi Amenokalul vostru e mort! împlânt pumnalul!

În acelaşi timp făcu să răsune şuieratul ascuţit, semnalul pentru înştiinţarea lui Maurannes.

Tâlharii, intimidaţi, aşteptară sfârşitul acestei

dramatice lupte corp la corp, în timp ce prizoniera lor se zbătea cu deznădejde să le scape din mâini.

Cu ochii măriţi de groază, Elisabeth se uita şi ea la lupta aprigă dintre cei doi bărbaţi puternici.

Acum, Amenokalul dându-şi seama că e pe deplin în puterea duşmanului, nu mai încerca să se împotrivească, istovit cum era, când deodată vocea limpede a lui Roger, răsună din nou prin grotă:

— Porunceşte oamenilor tăi să libereze pe fată, altfel eşti mort!

Mau Sanden se codea dar simţi vârful jungherului înfundându-i-se mai tare în carne. Spăimântat, biruit, vru să dea ordinul, când un glas bărbătesc puternic răsună la intrarea peşterii:

— Sus mâinile, ticăloşilor!

Elisabeth întoarse repede capul. O exclamaţie de bucurie îi scăpă din piept. Recunoscuse vocea tatălui ei!…

CAPITOLUL 10.
SFÂRŞITUL UNUI RENEGAT

În vreme ce Roger Guibert angaja periculoasa lui încercare de salvare, pe platoul pe care Tuaregii îşi instalaseră tabăra, nici industriaşul, cu Sala şi cu mehariştii pe care ofiţerul îi lăsase la hotarul zonei haminadei, nu-şi pierdeau timpul.

Ascultând de ordinele prevăzătoare ce le dase şeful lor, ei executau, un ocol destul de lung şi, ocrotiţi de şirul dunelor, ajungeau, fără a fi trezit atenţia tâlharilor deşertului, până la regiunea punţilor unde Mau Sanden îşi statornicise bârlogul.

Lăsând pe trei de ai lor să păzească meharele, soldaţii începură să se caţere în sus, pe pante. Trebuiau să se strecoare prin stânci, în aşa chip încât să ajungă să domine platoul şi să-l ţină sub focul armelor lor.

O asemenea operaţie nu se executa fără riscuri. În unele locuri faleza se înălţa, aproape dreaptă; totuşi asemenea greutăţi nu, erau în stare să facă pe nişte oameni de un curaj neîmblânzit, să dea îndărăt.

Maurannes şi Sala înaintau în capul grupului. Lămuririle lor fuseseră preţioase.

Agăţându-se de ieşiturile stâncilor şi de crăpăturile numeroase care brăzdau pereţii, ei şi urmau urcarea în cea mai mare tăcere.

Când şi când se mai opreau să răsufle puţin, cu feţele şi trupurile scăldate în sudoare, apoi, curajoşi, porneau iar să urce râpa.

În sfârşit, după un ceas de asemenea gimnastică

primejdioasă şi istovitoare, Maurannes şi tovarăşii săi izbutiră să ajungă pe o creastă care stăpânea grota în care Mau Sanden îşi avea bârlogul.

Din acest observator natural, mehariştii îmbrăţişau de sus cu privirile tabăra tâlharilor pustiei cari, în momentul acela, şedeau în jurul focurilor şi păreau a nu bănui primejdia care avea să se abată asupra lor.

Ridicând mâna, industriaşul făcu semn însoţitorilor lui să aştepte semnalul şi să dea urmare întocmai ordinelor locotenentului.

Se tupilară dar printre stânci, cu carabinele în mâini, în timp ce Sala îşi ducea două degete la buze şi imita minunat huhuitul tremurat al huhurezului.

Ştim care fuseseră urmările acestui semnal şi ce turburare aruncase printre Tuaregi, datorită tălmăcirii meşteşugite şi viclene ce-i dase falsul Musa.

Se iviră apoi luminile verzi ale focurilor, bengale, punând la grea încercare răbdarea voinicilor meharişti. Erau grăbiţi să se arunce în luptă, lângă şeful lor, şi să tragă folos de neorânduiala ce se stârnise printre Tuaregi, spăimântaţi de gândul că interveniseră Djinnii, dar Maurannes se sili să potolească nerăbdarea prea aprinşilor lui tovarăşi... Roger nu poruncise oare anume, ca să nu se intervină decât numai după semnalul său?

Tortura sufletească a industriaşului şi a bravilor lui tovarăşi nu se sfârşise; stăpânirea lor de sine avea să mai fie pusă la grele încercări.

Sosirea ofiţerului la grota unde Elisabeth era ţinută prizonieră, apoi atacul Tuaregilor, împuşcăturile ce se înteţiseră la intrarea peşterii, erau atâtea motive violente care aţâţau pe soldaţi să s-arunce la atac...

În sfârşit chipurile; li se luminară de bucurie când, în mijlocul gălăgiei de pe platou, răsună faimoasa şuierătură. Ofiţerul lor, care lupta cu îndârjire împotriva Amenokalului, se hotăra, în fine, să-şi cheme oamenii.

Atâta le trebui mehariştilor ca să dea buzna şi să se lase să alunece de-a lungul stâncilor, cu o îndemânare de

maimuţe.

În puţine clipe ajunseră jos pe platou şi în apropierea grotei.

Cu carabina în mână, alergau înaintea tuturor Maurannes şi Sala.

În gura grotei, industriaşul îşi dădu seama, dintr-o singură aruncătură de ochi, de situaţie.

Tuaregii se îngrămădiseră în interiorul grotei, înconjurau pe Elisabeth şi se sileau să-i înfrângă rezistenta. Cât despre Roger, el continua să ţină voiniceşte sub puterea lui, pe Mau Sanden, în fundul refugiului.

Maurannes se grăbi să intervină

— Sus mâinile, ticăloşilor! porunci el.

Ca pocniţi în cap de un duşman nevăzut, Tuaregii se întoarseră în loc: strigăte de uimire, de spaimă, le scăpară. Când constatară că adversarii lor neprevăzuţi profitaseră de zăpăceala ce domnea în grupa lor, ca să ocupe platoul.

Acum, nemişcaţi, mehariştii se aliniau în tăcere, luând la ochi cu armele pe potrivnicii lor, gata să tragă la primul comandament şi tăindu-le orice retragere.

— Haide, predaţi-vă! repetă Maurannes. Vedeţi bine că orice împotrivire ar fi zadarnică!

Tâlharii pustiei înţeleseră numaidecât situaţia proastă, fără nădejde, în care se aflau.

Mehariştii continuau să-i ţină sub ţevile carabinelor întinse.

— Elisabeth, poţi înainta! Dacă le vine-n gând, să te-atingă măcar, vai de ei!

Cei trei Tuaregi, care ţineau vârtos fata, se depărtară de frica ameninţării noilor veniţi, aşa că Elisabeth putu, fără nicio împotrivire, să alerge la industriaş:

— Oh, tăticule, iată-mă, în sfârşit, salvată.. Dar să-l ajutăm mai repede pe Roger!

Elisabeth se gândise numaidecât la ofiţer, a cărui crâncenă luptă corp la corp, o urmărise cu inima strânsă

în timpul propriei sale zbateri în mâinile zbirilor ei.

Vocea locotenentului răsună, s-o liniştească

— N-avea grijă! Îl ţiu ca în menghine pe bandit! De scăpat nu ne mai scapă el, de acum!

Mau Sanden, într-adevăr, nu mai mişca. Apariţia mehariştilor părea să-l fi înlemnit. Vârful pumnalului îl simţea mereu apăsat pe piept.

O expresie de ură sălbatică, făcea să-i scânteieze privirile întunecate.

Nu se mai putea îndoi: de data asta, pedeapsa îi era aproape. Nu mai era chip să scape, mehariştii care-l hărţuiseră de-atâta vreme, ca pe-o fiară sălbatică, îl aveau acum în mână.

— Voi vedeţi de dezarmaţi pe ticăloşii ăştia, eu, în vremea asta, văd de amicul nostru Fantomă, Strigoi, Stafie sau cum îi mai zice. Lăsaţi-l în seama mea; de sub pumnul meu nu se mai mişcă!

Mehariştii n-avură nicio greutate să reducă la neputinţă pe Tuaregi. Apucaţi, pe neaşteptate, de fulgerătoarea intervenţie a noilor sosiţi, şi cum nu aveau deloc poftă să fie măcelăriţi, ei aruncară armele şi se duceau să se grupeze în coltul unde li se porunci să se strângă.

Totuşi, oamenii lui Roger se grăbiră să le lege bine mâinile şi picioarele, punându-i în neputinţă deplină să mai facă vreun rău.

— De data asta n-ai să te mai întorci cu mâna goală la Iferuan! exclamă Maurannes, venind lângă ofiţer. Dar să-ti ajut şi eu să ţii pe banditul acesta!

— Nu-i nevoie!... Să se ridice şi să răspundă la interogatoriul nostru!

Locotenentul, liberat acum prin intervenţia oamenilor lui, îşi descleştă mâinile de pe Mau Sanden şi se înfipse în fata lui.

— Hai, scoală! comandă el prizonierului său.

Amenokalul, înfrânt, se supuse.

Atunci, cu un gest brusc, ofiţerul întinse mâna şi-i smulse lithamul care-i ascunse fata.

O întreită exclamaţie izbucni în clipa aceea. Elisabeth, care se apropiase de tatăl şi de logodnicul ei, se uita cu uimire la fata Şeicului-Fantomă, luminată acum de flăcările jucăuşe ale făcliilor pe care le aprinseseră meharştii.

— Dar nu-i un Tuareg! exclamă fata. E un European!

Elisabeth nu se înşela de fel... Era într-adevăr mutra unui alb ce se înfăţişa vederii lor. Faţa lui Mau Sanden n-avea nimic comun cele ale Tuaregilor lui, toţi nomazi de rasă pură.

Unul din meharişii lui Roger, cum zări mutra contractată a şefului tâlharilor deşertului, holbă ochii, făcu un pas înainte şi întinse mâna spre el.

— Eu cunoaşte pe el, sidi locotenent! El Barnwet este... El legionar dezertor... Luptat alta dat alatur cu noi!

— Ei, da, sunt Barnwet, legionarul! declară prizonierul. Dar nu vă foloseşte la nimic că aţi aflat, căci, deşi m-aţi învins, n-o să mă aveţi!

Şi, mai înainte chiar ca vecinii lui să-i poată preveni gestul, Amenokalul duse un deget la buze...

Avea la inelar un inel cu o piatră înaltă...

— Opriţi-l! exclamă ofiţerul, repezindu-se la Mau Sanden şi silindu-se să-i abată braţul. Vrea să se otrăvească!

Industriaşul şi meharistul care-l recunoscuse, se repeziră şi ei la şeful bandei, dar acesta clătină ironia din cap:

— Prea târziu! V-aţi trezit prea târziu! n-o să mă aveţi viu! Otrava ascunsă în căsuţa pietrii nu iartă niciodată. N-o să aduceţi decât un cadavru la postul Iferuan.

Barnwet îşi încrucişă braţele şi aştepta, privindu-şi dispreţuitor adversarii.

— M-ai învins, locotenente! Dar v-am dat mult de furcă; e multă vreme de când v-aţi aruncat în urmărirea mea. Devenisem omul care e pretutindeni şi nicăieri, omul temut şi cu neputinţă de prins, Şeicul-Fantomă... făptura supranaturală care sfidează toate urmăririle şi-şi bate joc

de toate ameninţările.

Prizonierul se opri câteva clipe, o paloare din ce’ în ce mai mare îi cuprindea chipul, buzele se contractară amar, dar se stăpâni repede şi se sili să zâmbească pentru a înfrunta pe adversarii învingători care se îngrămădeau în jurul lui.

— Cutezanţa mea vă uimea… Ştiaţi că toţi Amenokalii ţinutului se supuseseră şi nu vă da prin gând că lithamul, ce-mi ferea fata, ascundea fata unui dezertor… Căci, e adevărat, am dezertat…

„Am fugit spre pustiu, împins de dorinţa de a trăi liber, de a comanda la rândul meu! împrejurările mi-au dat prilejul să salvez pe linul din oamenii unui trib nomad, care era pe moarte… M-au considerat atunci ca pe un om atotputernic, ca pe un vrăjitor…

„După o vreme oarecare, ajunsese să înlocuiesc pe Amenokalul lor, ucis într-o luptă.

„Am dezlănţuit atunci un şir de expediţii aducătoare de câştig, de iureş de pradă, de atacuri de sate şi de caravane prin nisipuri, adesea şi de urmăriri din partea voastră dar totdeauna reuşeam să mă pun la adăpost, la loc sigur…

„Întinderile acestea pustii nu mai avură în curând pentru mine nicio taină… Şi, cine ştie, aş mai fi continuat poate încă mult timp să vă înfrunt, dacă nu se găsea în calea mea femeia asta!…

Rostind aceste cuvinte, dezertorul renegat întinse mâna arătând spre Elisabeth, care sta nemişcată, la doi paşi de el, adânc impresionată…

„Ochii ei frumoşi m-au vrăjit, reluă aventurierul pustiei, ei m-au făcut să-mi uit de orice prudentă. În împrejurări obişnuite aş fi plecat departe, mult spre sud! Dar aşa, am preferat să mă refugiez în grota asta, care forma una din ascunzătorile numeroase ce mi le-am pregătit în partea locului. Prezenta lângă mine a acestei tinere m-a făcut să uit ameninţarea pe care adversarul o ţinea acum necontenit atârnată peste capul meu.

„M-am simţit fermecat de cum mi-au căzut ochii pe d-ta, domnişoară. Ar fi trebuit să mă feresc, să plec cât mai curând, să fug de vraja fatală... N-am mai avut curajul şi tocmai asta m-a pierdut...

„Mai apoi, m-ai ameninţat că ai să te omori dacă întind o mână spre d-ta... Eu nu am căutat măcar să-ti iau pumnalul pe care ai reuşit să pui mâna pe-aici. Ai făcut din mine alt om... Inş Allah! Când lupul devine miel, plăteşte cu pielea!

Renegatul nu mai rosti niciun cuvânt.

Elisabeth, în ciuda silei ce-i inspira banditul, nu se putea opri să nu se simtă impresionată de cuvintele lui.

Privirile întunecate ale dezertorului, mai stăruiau asupra ei cu o expresie greu de definit. Ai fi spus că voia să ducă cu el viziunea graţiei ei, ca un talisman în fioroasa împărăţie a întunericului şi a morţii...

Lângă omul închinat morţii, ofiţerul şi Maurannes stăteau tăcuţi, neîncercând să-l întrerupă. Îşi dădeau seama că omul acesta făcea în momentele acelea o uriaşă sforţare ca să domine suferinţele teribile ce-i pricinuiau înfricoşătoarele efecte ale otrăvii...

şi, subit, tâlharul bătu aerul cu braţele; se prăbuşi pe spate ca un stejar mare, trăsnit, şi căzu în braţele celor doi meharişti care aşteptau îndărătul lui, tăcuţi.

O repede cercetare permise îndată locotenentului să constate că nu mai avea lângă el decât un cadavru. Moartea neîndurată îşi îndeplinise opera!

Timp de câteva clipe, o impresionantă tăcere stăpâni peştera, atât privirile Tuaregilor prizonieri, cât şi cele ale învingătorilor lor, nu se mai dezlipeau de acest corp împietrit pe veci.

Tuaregii simţeau plutind deasupra lor Demonul înfrângerii şi toţi rămâneau încredinţaţi că această intervenţie fulgerătoare a vrăjmaşilor lor era un făcut al Djinnilor. Numai Duhurile rele le-au putut ajuta să răsar? aşa din senin şi să cadă năprasnic asupra lor.

Vocea energică a locotenentului rupse în sfârşit tăcerea

care amenința să se mai prelungească:

— Să luați și să duceți cadavrul acestui om la postul Iferuan și o să împărțiți între voi premiul pus pentru prinderea lui, viu sau mort!

Un murmur de aprobare întâmpină declarația aceasta a locotenentului; firește, mehariștii erau încântați să capete o bună răsplată.

— Nici nu mai e nevoie să-ți spun că nici tu n-ai să fi uitat! declară Roger, întorcându-se spre Sala. Fără deșteptăciunea, îndemânarea, curajul și devotamentul tău, n-am fi reușit, firește, să-i prindem pe toți în plasa noastră!

Șaambi-ul avu un zâmbet larg. De bucurie... Acum nu mai îi era frică de Djinni și mângâia drăgăstos carabina pe care i-o luase Amenokalului mort.

— Ei, și acum la drum, băieți! comandă ofițerul; ducem cu noi și pe Tuaregii căzuți cu prilejul atacului grotei...

„Meharele acestor bandiți au să ne permită să-i transportăm pe toți, împreună eu prizonierii.

Peste o jumătate de oră, tâlharii deșertului, încercuiți de mehariștii armați, părăseau podișul călări pe meharele lor. După puțin timp ajunseră la locul, nu prea îndepărtat, unde soldații își lăsaseră cămilele lor.

Cele două grupe se uniră și sub cerul înstelat, reluară drumul Iferuanului.

Logodnicii călăreau, alături unul de altul, în nasul lin și legănat al meharelor lor... Maurannes urma ceva mai înapoia lor, încântat de fericita întorsătură a acestei aventuri care ar fi putut avea un sfârșit din cele mai tragice.

— Ei, de-acum, scumpa mea Elisabeth, sper că vei fi mai prudentă!

— La ce oare? întâmpină zâmbindu-i luminos fața... De data asta n-ai terminat definitiv cu Șeicul-Fantomă și cu amenințarea sub: are ținea aceste vaste întinderi... Și, pentru: a visul de groază s-a sfârșit, noi doi peste câteva săptămâni...

— O, atunci visul frumos va începe! completă locotenentul, învăluindu-şi logodnica radioasă într-o lungă privire, în care se citea toată dragostea lui şi toată adânca lui duioşie...

---- SFÂRŞIT ----